

ELVESZETT MESÉK: A BÉKE KÖVETEI

I.

A főhadiszállás csupán egy megtépzott sátor volt, amit korábban a hadtáposok használtak és ameddig volt mit tartaniuk benne. Szakadt ponyvája csapkodott a szélben, szabad kilátást engedve így a Shibara távoli, szürkés-kék vonaláig húzódó fővenyre, ahol a Szövetség seregei táboroztak éppen. Ki ahogy tudott, félig riadó-készültségben, aggodva tekintgetve a folyam túloldala felé a láthatárra, fegyverüket kézközelben tartva, de mégis pihenni próbáltak. A legutolsó ütközet sokat kivett az erejükből, amit most a sivatag soha nem enyhülő forrósága apasztott tovább.

Vezetőjük tudta ezt és dühösen sóhajtva vette le tekintetét a szomorú látványról, hogy a sátor mélyén összegyűlt kis csapat felé fordítsa figyelmét. Azok is magukon viselték a hajnalig tartó ütközet nyomait, mind alaposan kivették a részüket a kézitusából. Távol voltak azok az idők, amikor a háborút még kényelmesen elveszthették térképek és makettek fölé hajolva. Mostanra jól tudták, hogy minden döntésük súlyát a maguk bőrén fogják megtapasztalni.

A tábornok páncélzata recsegve közeledett az asztalhoz, nyikorogtak az eresztékek közé szorult homokszemek. Újra felsóhajtott és végigtekintett az összegyűlteken: Dreina papján, ki a Háború kezdete óta inkább tűnt Oroszlánszív Lovagnak mostanra és többször bizonyította a csatákban, hogy a keskeny kardja is legalább olyan fürge, mint az esze; a renegát kráni szabadosok vezetője rezzenéstelen tekintettel viszonzta pillantását, de mostanra a tábornok már meg tudott különböztetni érzéseket a korábban kifürkészhetetlennek hitt szemek mélyén, annak ellenére, hogy asszony volt, de erről sem viselkedése sem külleme nem árulkodott sokat.

A korábban a sivatagban rekedt Szövetséges csapatok szószólója az elnyűtt kaftános Kabal Komattre maga perzselte új- és újabb ruhaneműibe Sogron tűzkobráját, bár keveset beszélt, akkor is inkább Ordan liturgikus nyelvén, szinte magának, a tábornok mégis különös rokonszenvet érzett vele az első pillanattól fogva. Mellette a dzsad ellenálló aktuális vezetője foglalt helyet, akit csak a hívei között kialakuló újdonsült kultusza tartott a helyén. Rászimnak nevezték sokan, bár a tábornok emlékezett, hogy éppolyan csatatereteket fosztogató rabló volt, mikor találkoztak, mint az alatta szolgáló dzsadak legtöbbször.

Külön húzódva a társaságtól a sátortartó oszlopot támasztotta az erioni fegyencek kiválasztottja, aki valami különös szerencsesorozat révén idáig megúszta a háborút néhány kisebb sérüléssel. Egységei még a Légión belül is külön figyelmet követeltek meg, elhelyezésük és fegyelmezésük is gyakran okozott nehézséget a kezdeti gyakori dezertálási kísérletek után. Ezért is volt különös, hogy a Latrok első embere a kezdetek óta bírta az amnesztiában reménykedő bűnözők bizalmát ... tiszteletüket pedig azzal vívta ki, hogy minden godorai smasszernál kegyetlenebbül bánt el azokkal alárendeltjei közül, akiket mulasztáson kapott.

A legkipihentebbek közülük a shadoniak ideiglenesen kinevezett fővezére tűnt, aki egy tábori székben keresztbe tett lábakkal figyelte várakozóan a pyar tábornokot. Könnyű vértete azonban elárulta, hogy neki és katonáinak is kijutott a csatazajból: nadrágja gorviki bőrből készült, kezén egy fejevadász alkarvédő takarta a hazai acél sodronying sérülését és talán a magáét is, fején viszont a dzsadoktól ellesett módon turbánba csavart kendő védelmezte a melegtől. Tekintete mégis étellel teline csillogott, mintha csak nem is a háború eddigi legkegyetlenebb ütközete állna a hátuk mögött.

Pedig az volt: miután Thule erődjéhez késve érkeztek meg a Szövetség seregei már csak abban reménykedhettek, hogy az ostromló amund sereget eléggé meggyengítették a védők ahhoz, hogy egy nyílt támadással sikert arathassanak. Álmutban sem remélték, hogy a nem sokkal korábban Rudrig ves Garmacor, a Szent Légión tábornoka párbajban sorra győzte le Amhe-Ramun leghatalmasabb főpapjait, ezzel szétzilálva a szakrális hatalmukat és módot adtak arra, hogy kivételesen kiegyenlítettnek mondható feltételek mellett harcoljanak. Az amundok így sem adták könnyen a győzelmet.

Egy nap híján egy álló hétig küzdöttek a több Oszlopot egyesítő fősereggel, kezdetben Thule falainál, majd a lábainál elterülő romvárosban, később a folyóig elterülő agyagos síkon, majd egy utolsó, összeszorított fogakkal kicsikart közös rohammal a Szövetség egységei minden oldalon előrenyomultak és átszorították a végeláthatatlannak tűnő amund hordát a Shibarán túlra. A mágikus csapásoktól hol elfeketedő, hol kifakult földön botladoztak az Ősi Nép mágiája általt tikasztott folyómederben, akkor már mindenféle taktika és stratégia nélkül. A tábornok emlékezett: ő maga is vörös indulattal a szemei előtt küzdött a kiontott vértől iszamóssá vált folyóágyban ameddig a mágiák hatása elapadt és a Shibara visszaperelte a küzdőktől ami az övé volt, szétválasztva őket egymástól.

Azóta tartott ez a kényszerpihenő, előbb órákig, majd egy éjszakán át és még nappal is. Az emberek kezdtek felengedni valamelyest, ugratták egymást, de senki sem merte kimondani sem azt, amire szívük mélyén mindenki gondolt: talán ezzel vége lehet a háborúnak. A tábornok azonban nem mert volna ilyen szavakat használni: túl sokat olvasott korábban az amundokról és a háború során túl jól megismerte őket. Szinte a bőrén érezte az azúr pillantásukat a folyó túloldaláról, még ha nem is láthatta őket, és forróbban perzselte a sivatagi napnál is. Nem, odaát vannak, egyre jobban dagad bennük a gyűlölet és várnak ... de vajon mire?

Az asztalra támaszkodott és lesodorta az egy nappal korábban alapos gondossággal felállítgatott figurákat. Mostanra semmi jelentésük és értelmük nem maradt, a seregek összekeveredve fekszenek kitikkadva, utánpótlás és ellátmány nélkül a napon. Egyesültek ugyan a shadoniakkal, de abban sem volt sok köszönet: újabb éhes szájak, ráadásul éhesebbek is az elnyújtott ostrom után. A győzelem mámora ugyan kitart, de addig nem, ameddig egy ekkora sereget újra mozgásra tudnának bírni ... mélyen egy idegen, és valljuk be, ellenséges ország mélyén.

A tábornok tudta, hogy az írott történelem folyamán pyar hadtest fele ilyen számban sem jutott ilyen távol az Örök Várostól soha. Hogyha pedig felkel a kék hold és lerohanják őket a látszólag fáradtságot és szomjúságot sem ismerő amundok ... a papjaikra és démonaikra sem lesz szükségük, hogy sokkal kevesebb harcossal szétkergessék a most diadalmas Légiót. Úgy érezte lement a térképről, hogy továbblapozott a hadművészetről szóló minden kódex hátsó borítóján és semmi, de semmi támpontja nem maradt a folytatáshoz.

Leroskadtt egy háromlábú székre és kesztyűs kezében egy lesodort figurát kezdett el forgatni. Az valamilyen kyr sakk készletből kerülhetett ide és a kiméra szörnyfejjel az amund seregtesteket jelezte. Azt hitte olyan lesz, mint a Zászlóháború volt, árnyas erdőkben, hús völgyekben, tavaszi mezőkön harcolni egy örült és gonosz ellenséggel. Aztán hazatérni Erigowba, a könyvtárba, lejegyezni mindent, elraktározni a tudást a fiatal lovagoknak, kiülni az egyetem parkjába a szökőkúthoz, meglepetést színlelni, hogyha közismert mindennapi rutinjai közben a gróf váratlanul megjelenik egy örült ötlettel, egy újabb világmegmentő küldetéssel.

Elképzelte mit mondana ebben a helyzetben a gróf. Csapkodná a lopott fekete kalapjával a combját, idézne valami majdnem odavágó verset és panaszkodna az ital hiányára ... mint mindig. Sóhajtott, most talán még ő sem tagadna meg egy hideg keserű italt barátjától és magától sem. Elképzelte, hogy végigsétálnak a Hercegi Palotát körülvevő fal mentén lévő macskaköves utcákon, talán még az aszisz költővel is összeakadnak vagy azzal a simlis tolvajjal, aki mindig a keleti csecse-beccsével kérkedik ... talán valami Willem a neve.

Kabal Komattre torokköszörülése billentette ki merengéséből, pedig még mintha hallotta volna az aszisz egyik versének pár sorát képzeletben éppen. Mindenki várakozón és kérdőn meredt rá, kivétel a kráni nő, ő inkább kíváncsi szobortekintettel ajándékozta meg hihetetlen repertoárjából. De hogy szólt az a vers? A Latrok vezetője megvakarta burnusza alól kilógó börtönbillogos karját, amit Krad feloldó aranykörének tetoválása írt felül. A tábornok felemelkedett és mindenkin újra végignézett, hogy lássa majd reakciójukat, mikor végre felötlött benne az elveszett dallam:

- Ezt a világot a szeretet és béke teremtette – férfias baritonja betöltötte a sátrat, de még a kinti örök is felfigyeltek jellemző tónusára – **ezért hát békekövetséget küldünk az amundokhoz.**

- De uram - rökönyödött meg a Rászim, a dzsadok vallási vezetője - mindezek után, talán éppen, hogy most kellene ...

- Garmacor véreért fizetniük kell az amundoknak! - vesztette el türelmét hirtelen a shadoni is - a Szent Légió készen áll, hogy a Hetedik Arc bosszúját elvigye a kékszemű démonoknak.

- Szissza - talán nevetett a kráni nő, de csak valami kígyó indulatszó hagyta el a kék ajkait - a tábornok döntött, én pedig mindenképp része akarok lenni a követségnek a végsőkig.

- Nos, igen. Bár megjegyzem a Shibarán túl elterülő Mélysvatag nem városi kalandozóknak való vidék - tűnődött el a tűzkobrárt viselő tűzvarázsló - én azért mégis szívesen megnézném magamnak.

- Ha vége van a háborúnak - húzta össze szemöldökét a Latrok vezetője - márpedig most azt mondtad, akkor az azt jelenti, hogy leróttuk az adósságunkat az isteneknek. Idefelé láttam néhány üres palotát, visszafelé szívesen megnézném közelebről ... és a társaim is, mert a zsákmányból részt ígértél.

- Dreina kegyelmezzen nekünk odaát - tördelte ökleit a pap - de ha ez az ára, hogy vége legyen megfizetem. Nem volna azonban bölcsebb előbb kikérni az Örök Város véleményét? A zsákmány között rengeteg arany nemű található, a papok dísz tárgyai, egy kiadós áldozattal ...

- Nem kell több áldozat - szögezte le a tábornok - nem vagyunk abban a helyzetben, hogy bármit is tegyünk azon kívül, hogy felmérjük mivel állunk szemben valójában. A zsákmány egy részét pedig békeajándékként fel kell ajánlanunk nekik. - a dzsad felé fordult - Vannak olyan bátrak és mohók a tieid még, hogy ékként törjenek be egy olyan birodalomba, amit nem jártak még sohasem? - a shadonira fordította tekintetét - Buzgóságotok és szívetek hevevége érték, de úgy tudom van most egy káoszba fulladt országotok, amit rendbe kell majd tenni ... egy sereggel. - állta a nő hideg szemének fényét - Köszönöm és elfogadom a felajánlásodat, bár úgy sejtem a tilalmam sem tartana különösebben vissza. - A kalandozók megszolgálták a magukét és rád itt van szükségem, hogy bármi is történjék odaát, egyben tudjam a sereget, mikor visszatérek ... vagy ők jönnek. Krad, a tudás! - a tetovált fegyvenchez fordult - A háborúnak akkor van vége, hogyha minden ellenség meghalt. Nem lenne sok örömötök a fosztogatásban, hogyha harmadnapra egy amund oltáron józanodnátok ki. - a pap fakó tekintetét kutatta fel utoljára - Bár tudom, hogy itt délen furcsa szokások dívnek, azonban a Pantheon és az Államszövetség vezetője tudtommal még Krad és az ő egyházi követői.

Elégedetten nyugtázta, hogy a vezetők tudomásul veszik szavait, bólintottak, a Latrok vezetője kiköpött, de inkább csak a szárazságtól. Bár ez valóban új helyzet volt, de tábornokuk még sohasem vezette őket tévútra és döntései bölcsessége életben tartották őket. Amikor olyan földön jársz ahol az ég és a lábad alatt a talaj is mintha meg akarna ölni, nemcsak az ellenség, akkor értékelni kezded azt, aki helyetted még képes egyáltalán gondolkodni és életben tart. Lassan felálltak és elszállingóztak miután a tábo őrseit és a követség részleteit megbeszélték.

Utoljára a tűzvarázsló maradt a sátorban, aki megvárta, míg lator színpadiasan méltatlankodva azon, hogy neki is mennie kell a követséggel, hallótávolságon kívül ér. Köpenye redői közül két fémkupát bűvölt elő, de meglehet csak jól álcázott erszényéből vette elő. A kulacs azonban az oldaláról került elő és a tábornok többször látta már, amint annak torok égető tartalmát megbűvölve sújt le ellenségeikre a harcmezőn sokszoros erővel az ordani tűzmágiája. Most azonban békésen töltötte csupán belőle félig a két kupát. A tábornok érte nyúlt, és koccintottak.

- Sogron, a tudás - csillant fel Kabal szeme mikor a két pohár pereme szikrázva összeért. A Krad lovag csupán elmosolyodott, majd hozzátette:

- Krad, a tudás.

- Azt hiszem ezt a vitát még sokáig nem döntjük el. - elmerengett az erős italt a nyelvén táncoltatva -
Miért nem engedted, hogy veletek tartsak?

- Mondtam, valakinek egyben kell tartani a farkasok nyáját, mikor visszaérek vagy visszamenekülök.

- Ezt értem, de ahhoz a szabados nő egy pillantása elég lenne - kezével a szakadt sátorponyván túl elterülő tábor felé intett - mégis hová mehetnének innen? Mérföld ezrekre nem maradt lakott település, a folyó pedig, már ahol van még folyó, egyenesen Gorvikba vezet.

- Már Új-Godon - nyelte le a tábornok is a keserű ital első kortyát - bár hívják Nagy-Shadonnak is.

- Persze, meg azt is mondják, hogy hemzsegnek még ott az amundok, meg a ranagoliták, akik dühösek. Nem irigylem a shadonit, azért ami a háború után vár majd rá.

- Amennyire én tudom a Hétarcú szolgálata minden nap egy külön háború.

- Krad követése könnyebb?

- Néha, máskor pedig kifejezetten élvezetes.

- És mostanában?

- Most? Holnap reggel olyan helyre indulok, ahová hittársaim még sohasem merészkedtek, de legalábbis nem tértek onnan vissza, hogy beszámoljanak utazásukról.

- Ha tudtam volna, hogy ez az este lehet a halotti torunk, akkor többet mentek meg az értékes italból.

- Ugyan - legyintett a lovag és kémlelte, ahogyan az égen halványan megjelent a vörös hold karmazsin kontúrja a folyó túlszéljén - lesz még alkalmunk inni.

- Úgy gondolod? - kérdezte őszinte aggodalommal a hangjában a tűzvarázsló - Úgy értem, szerinted megússzuk végül?

- Úgy gondolom e? - mosolyodott el a lovag - Krad, a tudás! Tudom, hogy végül győz a jó és az igazság. Amik jelen esetben mi vagyunk.

- Melyikünk melyik? - összenevettek, töltöttek és ittak.

Isidor de Sedierta, Krad örökifjú paplovagja, a Kalandozók Seregének és a Szövetség egyesített Légijának tábornoka később egy északi románcot dúdolván csörtetett ki a sátor dombjának oldalába könnyíteni magán és közben az örök legnagyobb megrökönyödésére egyik szabad kezével az átok jelét mutatta a Shibara folyója felé. Bár kétséges, hogy volna összefüggés, az hogy akkor éjjel nem rohanta le őket az ellenség a kék hold felkeltekor sok veterán számára egyértelműen ennek a gesztusnak volt köszönhető.

II.

Az egész sereg felsorakozott, amikor a követség felszedelőzködött és kifelé indult a táborból. Az éjszaka futótűzként terjedt el a hír a tábornok vakmerő tervéről. Döntése legalább annyira megosztotta az Egyesült hadakat, mint korábban alvezéreit. Azonban amikor a nap első fényeinél elhaladtak a seregtettek előtt, Isidor de Sedierta mindennél bizonyosabb lett döntése helyességében. Elcsigázott, sérült katonák szegélyezték útjukat a folyó felé menet.

A shadoniak állásainál hadfik emelkedtek fel és a Hétarcú jelét mutatták a távozók és köztük a Szent Légió küldöttje felé. A pyar sátrak árnyékából Dreina lovagja elismerő biccentéssel búcsúztatta őket, oldalán felsorakoztak a Hat Várostól idáig kitarított harcosok. A kráni szabadosok sáncaik tövéből szemlélték vezetőjük távozását és, hogyha küldtek is neki istenhozzádot, akkor azt a szellem nyelvén tették. A dszadok voltak akik a lehangosabban és a legvegyesebben fogadták a követséget: isteneik küldötte, a Rászim némán figyelte a társaságot, miközben népük nyelvén az emberei áldást vagy átkokat szórtak a távozók felé.

A tábor szélén a kalandozók álltak sorfalat a tábornoknak. Kabal Komattre oldalán ott volt a törpe Grimhold Drán, balján a hőségtől elcsigázott harcművész, Ifar cirn Inmettiel. Ők Erion óta követték Krad paplovagját és egyenként kezét ráztak vele, szokásaik szerint kívántak jó szerencsét és az isteneik áldását a kezdeményezésre. A Latrok a háttérből búcsúztatták komor vezetőjüket morgással és pajzán viccekkel, amikre csak vicsorral válaszolt, kifejezve ellenérzését, hogy végül a követséggel kellett tartania.

Annyiban különböztek csak egy vert hadtól győztesként, hogy még élnek – állapította meg magában Isidor de Sediarta, de véleményét nem osztotta meg útitársaival. Mikor az utolsó erődített homok árkot is maguk mögött hagyták és már csak a Shibara vonala csillogott előttük az arany mezőn végignézett a hevenyészett követségen. A sereg utolsó hátsó állatai közül kettő húzta a masszív szekeret a békeajándékokkal, a bakon a Latrok vezetője ült. Mellette a shadoni lovag feszített a lehetőségekhez képest délcegen egy fehér szőrű gorviki paripán, a kráni asszony egy tevén ügetett a menet mögött éber hátvédként.

Isidor a folyóig nem ült fel a sok csatát megért öszvére. Tudta, hogy milyen súly jelentette neki idejekorán nehéz vértjével. Megelégedett azzal, hogy fegyverzetét és páncélja kényelmetlenebb részeit hozta vele. A Shibarán átkelni máskor lehetetlen lett volna a mély iszap, a kajmánok és a nádasban rejtőző más veszedelmek miatt. A korábbi csata viszont olyannyira szétzilálta az egyébként büszke folyamat, hogy még mindig vékony erekre szabdalva tekergődött a nap hevétől szilárd lápos szigetek repedései között.

Átkeltek a folyón. Kezdetben óvatosabban haladtak, előbb a Lator, majd a kráni vizsgálta meg a túlparti homok nyomait, de ugyanarra a következtetésre jutottak: hogyha volt is itt sereg, az erőltetett menetben keletnek indult, nem táboroztak le, nem hagytak hátra sebesülteket vagy szétszórt fegyvereket. Isidor tudta, hogy az amund nép kegyetlenségén felül mennyire nyersanyag híján lehet egy ilyen világgrészen, így ezen nem csodálkozott. A fém vagy csont éppolyan értékes lehet egy ilyen évezredesig rejtőzködő nép számára, mint halottaik húsa és vére.

Egyre merészebben haladtak a kijelölt keleti irányban, napközépkor egy lapos szikla takarásában rövid pihenőt rendeltek el és bár tanácsos lett volna, de nem várták ki az éjszakát a továbbhaladáshoz: hogyha olyan ragadozót követnek, amelyiknek az éjszaka megsokszorozza erejét és harci kedvét, akkor nem tanácsos elébe menni a veszélynek. Egy szertartás és fohász után Krad pontosabb útirányt biztosított a csapatnak és északkeletnek fordultak rögtönzött táborhelyükről.

Eljött az este, de még a felkelő és lebukó vörös hold is erőltetett menetben találta az elcsigázott csapatot. Éjközépkor parancsoltak csak megálljt maguknak és őrséget állítottak. Magasan járt az égen a kék hold, amikor a kráni asszony mindenkit csendben felébresztett, hogy mozgást észlel a dűnék mögül. Nem tudták, hogy mi volt aznap éjszaka, ami megtámadta őket. Talán egy éhségtől megbátorodott manase, talán másféle éji rém. Közéjük rontva széttaposta a tábortűz parázsló fényét, egy málhás állatot halálra sújtott és a shadoni délceg paripáját magával hurcolta a sötétbe, ahonnan jött.

Az öszvér is csak reggelre kódorgott vissza a táborba, a csata hevében eloldotta kötelékét és biztonságba menekült. Isidor ismét meg kellett, hogy állapítsa, hogy milyen értelmes és hűséges jószág, mire a kráni megjegyezte, hogy őt kellene az amundok közé küldeni tárgyalni. Régóta először nevettek közösen, ami valamennyire oldotta indulás óta gyűlő és az éjszaka tetőpontjára jutott

feszültségüket. Valamivel lassabban és nehezebben haladtak tovább a sivatagban, immáron mindenféle nyom nélkül és csupán a paplovag megérezését követve. A kulacsukból gyorsan fogyott a víz.

Árnyékot nem találtak később sem, csak meleget. A szűkös reggeli óta szót sem igen váltottak már órák óta. Északon ugyan olykor felderengett olykor egy szürke határvonal a távolban, amit a Lator a Sernalnak hitt, a shadoni egyszerű délibábnak, de Isidor úgy sejtette csupán a Harel-Kasszán egyik hegyvonulata lehet. A fény szikrázott minden irányban a láthatáron és már a kráninak is hallották olykor nyögéseit és sóhajait, amiket korábban csak a legádázabb csaták során hallatott korábban.

Erejük végén túl, de még napközép előtt érezték meg a rezgéseket. Először csak fájó izmaik remegésének érezhették joggal, de miután egyre ütemesebben és erősebben közeledett és egymás kérdő tekintetei összetalálkoztak biztosak lehettek benne, hogy mind ugyanazt és ugyanúgy érzik. Isidor egy intéssel leparancsolta a két férfit a bakról, az asszonyt a tevéről, ő maga pedig egy magas dűnére masírozott fel vértzetében, a többiek pedig követték őt, mint oly sokszor korábban csatákba.

Az eléjük táruló látványtól elakadt a lélegzetük: az északkeleti távolban, mintha talaj közeli homokvihar született volna éppen, egymás utána falva fel a szikrázó dombokat és több láb magasra taszítva az égre a kiásott homokot. Bármi is volt az, feléjük közeledett és a rezgés is egyre csak erősödött, pedig még több mérföldre lehetett dűnéjüktől, kiterjedése azonban már több száz láb hosszú volt és egyre csak növekedett. A követség tagjai aggódva néztek össze, tábornokuk tekintetét keresték, aki azonban nem tudta elvonni figyelmét a különös jelenségről.

- Az nem lehet - csikorgatta a homokszemeket kiszáradt szájában és meglazította kardját hüvelyében, miközben a kráni asszony egy érzéssel közelebb húzódott hozzá és kardvégű rövid lándzsáit előhúzta a háttokból. A Lator szárazon kiköpött és arany-ezüst vasökleit felhúzta a naptól cserzett bőrujjaira, a shadoni nem tett harci előkészületeket. Állhatatosan térdre roskadt és alig hallhatóan fohászkodni kezdett istene harmadik arcához:

- „Hiszek minden egyes esőcseppben, mitől a réten minden kicsi kis virág kihajt ...” - a homoktornádó tetején ekkor tűnt fel egy csúcscsúznak látszó idegen faragású szobor, majd követte egy masszív gúlapiramis lépcsőzetes éle, ami tolta és szinte vágta maga előtt a homokot. - „Hiszem, hogy valahol a sötét éjben egy gyertyafény túlél minden vihart.”

A shadoni fohászát ekkorra már teljesen elnyomta a mélyből felbukkanó kőmonstrum morajlása. Ahogy közeledett egyre több részlet látszott kirajzolódni rajta: arkádok vastag oszlopai, homokot fúvó kürtök és kisebb szentélyek a gúlatest különböző pontjain, amelyek különös formája és elrendezése a rajtuk átsüvítő szelet éktelen ricsajjá, kakafóniává, de mégis valahol egy örült rendszerré kovácsolták. Egy jelrendszerré, amelynek üzenete azok számára is érthető volt, akik nem ismerték azt a kultúrát és nyelvet, amihez a szörnyű jelenés tartozott: halált hozok, szenvedést osztok, s a harc céltalan, oktalan ágálás csupán az elkerülhetetlen pusztulás ellenében.

Ha valamelyikük ordította is közülük, hogy nem kellene e megpróbálni kitérni a sivatagban feléjük úszó amund erődváros elől nem hallották meg. Ha nem a mélyből érkezett kőbestiát mustrálták idegesen, akkor a tábornok ifjú szoborarcát mustrálták, de az csupán mereven szemezett a közeledő iszonyattal. Ha nem ismerték volna azt hiszik megbabonázta őt valami varázssal, hisz láttak már ilyet a hadjárat során eleget az amundok bűverejéből, de másról volt szó. Isidor elérte az amundok üzenetét és gondolatai a közelgő tárgyalás feltételei körül forogtak.

Hogyha ilyen eszközöknek parancsoltak volna a háború során az amundok, akkor idáig sem jutnak el soha. Mélyből felmerülő és alábukó erődvárosokkal találkoztak, pusztítottak is el és voltak jelei annak, hogy ezek egykor talán a helyüket is tudták változtatni, de hogy a Hetedkorban ilyen mágikus erejük legyen az ellenségeiknek az csupán a legörültebb katonáknak jutott volna eszébe elegendő égetett szesz hatása alatt. Ezzel ... ezzel az egy mozgó erőddel megfordíthatják a háború sorsát és talán az egész világ történelmét is.

Riadalmuk akkor sem csillapult teljesen, amikor a ragadozó város lassulni kezdett és teljesen a felszínre érve már a homokot sem tolta olyan magasan maga előtt. Pár száz lábnyira állt meg ék alakú piramis éle a békekövetség dűnéjétől és méltóságteljesen félfordulatot tett, feltárva oldalán a számtalan sötét üregjárat felszínhez legközelebb eső egyikét. Az erődváros homlokzatáról több élethű faragású amund szobor fordított élettelen tekintetét a négyfős társaságra, de más ellenséges gesztust nem tettek.

- Azt hiszem ezt felfoghatjuk akár egy meghívásnak is – dörögte Isidor de Sedierta és mély, ideges sóhajjal addig kivont kardját a hüvelyébe lökte. Úgy érezte, hogyha ezután használnia kellene nem változtatva az események kimenetelén vele. Tüntetőleg elindult a dűnén lefelé a feltárult üreg irányába. A szobordémonok minden mozdulatát csikorgó homokmozdulatokkal követték. A társaság hamarosan felzárkózott mögé és egymás után követték a város mélyébe.

A járat bejárata két vaskos oszlop találkozásánál indult, melyhez lépcsők vezettek felfelé a gúla oldalán. Kialakítása azután egy eltűzött nőalakban folytatódott, amely mintha kéjesen vetné a hátát az erődváros főpiramisának. Hajlataiban és vállán álltak az amund férfiakat formázó szobordémonok, súlyos kétkezes lapátformájú fémfegyvereket tartva. Isidor nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy a városba egy ilyen szeméremajkához hasonló kapun lépnek be, így inkább magában összerendezve az amundokról szerzett tudásával elveszett istennőjük, a rabságba kényszerített Nesire motívumával azonosította azt.

Csak a comboszlopokon túl tudatosult benne, hogy ez a szemérmetlen gesztus is csupán egy újabb, néma üzenet lehet az ő számára: bárki és bármi is várja őket az erődváros mélyén tökéletesen tisztában van ki ő és milyen céllal indult, majd érkezett meg az Ibarába. Nesire bebörtönzött manifesztációját jött elpusztítani, hogy a háború alakulásától függetlenül a végjátékban ne kettő, csak egy földre szállt szörnyistennel kelljen szembenézniük az emberiség egyesült seregeinek. Célját ugyan soha nem rejtette véka alá senki előtt, az mégis megdöbbenette, hogy valahogy az amundokhoz is eljuthatott. De vajon ki...?

A járat széles volt ugyan, ők mégis egymáshoz a lehető legközelebb húzódba haladtak az idegen falrajzok között. Monoton ismétlődésük mintha mérőöld hosszan töretlen lett volna, s a gyorsan távolodó külvilág fénye sem kísérte őket sokáig. Szent Fény helyett fáklyákat gyújtottak, tudta, hogy kísérete legalább olyan rosszul viselné a baljós előjelként ragyogó vörös világosságot, mint ő maga. Így inkább érezték magukat a háború előtti kincsvadászoknak, akik sírokat fosztogatni jönnek egy kihalt piramisba, mert senki sem érkezett előzékenyen fogadtatásukra a mélyből.

Több száz lábnyira járhattak már a település mélyén, amikor Isidor változásra lett figyelmes, de nem környezetében, hanem magában. Ahogy tekintete követni próbálta a falon kígyózó írásjeleket, úgy foszlott le elméjéről a minden reggeli meditációval felépített pajzs, mely ártó mágiák és szentségtelen hatások ellenében védelmezte tudatát Kradnak tett mindennapi szolgálatai során. Őszintén elcsodálkozott ezen a különleges építészeti képességen, mely hideg és élettelen kőből ilyen erős és védhetetlen képességet formáz a behatolók ellenében.

Először arra gondolt, hogy megálljt parancsol társainak, hogy egy rövid pihenő során újrakészítse pajzsait és felhívja az ő figyelmüket is erre a szokatlan jelenségre. Végül azonban elvetette ezt, követségbe érkeztek és tárgyalni, egy láthatóan és érezhetően hatalmasabb erővel, akinek nyilván legyezgeti büszkeségét, hogy vendégeit és áldozatait pont ott és pont úgy tudhatja, ahol és ahogyan akarja. Ha pedig tévedne, nos, majd Amhe-Ramun oltárán kivérezve kéri majd Krad megbocsátását.

A járat véget ért és egy hatalmas csarnokba vezetett, amelyet a kintiekhez hasonló oszlopok tartottak ferdén, körbe-körbe faragva. Egy lépcső vezetett a mélybe, ahonnan amund szempárok ezrei ragyogtak rájuk azúrkéken várakozásteljes némaságban. A gyűlölet, amit korábban a parancsnoki sátorban érzett a folyó túloldaláról itt szinte kézzel tapintható volt és elemi erővel csapta őket mellbe, láthatóan útítársai számára is érezhetően.

Több szívdobbanásnak is el kellett telnie, mire rávették magukat, hogy leereszkedjenek a mélybe az amundok közé. Elméjük lebontott védőbástyái nélkül olyan érzés volt, mintha folyékony indulatok forró katlanjába merülnének le mezítelenül. Az amundok serege megnyílt előttük és egy kacskaringós, folyton változó folyosót nyitott maguk között, ami valahová a csarnok mélyére vezetett. Az élő sorfal úgy látszott önmagát terelgeti, mintha láthatatlan falak között haladtak volna, a bármikor kitörni kész fenevadak között.

Isidor ráébredt, hogy semmiféle varázslat nem köti ezeket a lényeket az engedelmességre: csupán érzéseiket rángatja zsinóron valami sokkal nagyobb akarat és a pókhálófonalai ennek az erőnek egy ponton futnak össze valahol a csarnokban, arrafelé, ahová tartottak. Az amundok acsarogtak, fegyverüket rázták, de nem emelték derekuk fölé, kimutatták ínyüket és ragadozófogukat az előttük elhaladó követeknek, miközben azok a tömeg szíve felé közeledtek. Isidor harmadik szemét elvakított az őrjöngő indulat, ezért inkább lezárta szelleme érzékszerveit.

Egy elefántcsont pulpitus felé közeledtek, amin három sötét alak állt. Négy könnyű lépcső vezetett fölrá, de mielőtt elérhették volna egy hatalmas amund toppant eléjük az útra. Talpig színesfém páncélt viselt, részben ibarai módra, de kidolgozása és faragásai Isidort Krán munkáira emlékeztették. Oldalán szörnyű, 'korcskard' villant meg, kétféle fémből vert fogas végű kard, amit még sohasem látott, csak kalandozók nagyzóoló leírásaiban. Az amund nem osztozott a többiek gyűlöletében, de ellenséges volt.

Szoborszerű termetét ugyan elrejtette a ráöntött arany vértet, de arcának nemes vonásai és hosszú, egyenes fekete hajának esése elárulta, hogy fajának büszke és tiszta vérű példánya. Szemének azúr ragyogása szinte eltompított a körülötte állókét, ahogyan valamivel följük is tornyosult és így egymagasságban nézhetett farkasszemet Isidorral. Néma párbajuknak azonban egy éles rikoltás vetett véget az emelvényről, amit a paplovag nem értett, de az amund igen, és engedelmesen félreállt az útkülből.

- Ra' Ashe!

A csarnok mennyezete szétnyílt, ahogyan a piramis csúcsa négyfelé csúszott és a magasból friss levegő rohant be a terembe. Fénycsóva csapott le a fülledt sötétségbe és megvilágított a fehér talpazaton szoborszerűen álló alakot, oldalán két térdelő, díszes öltözetű szolgáljával, akik fölé magasodhatott így. Öltözete hasonlóan a nagy termetű amundhoz Ibara és Krán kevert kultúrájának gyermeke volt, de tekintete, leszámítva az átható és bogártalan kék szemeket, barátságosnak tűnt, ami idegenül hatott ebben a környezetben. Ha ez nem, akkor hosszú smaragd palástja emelte volna ki a tömeg közül.

Öles léptekkel a pulpitus széléhez lépett és meztelen kezét nyújtotta jószág mosollyal az érkezők felé, hogy felsegítse őket maga mellé. Isidor értetlenül fedezte fel gesztusában a délvidéki lovagkultúra elterjedt etikettjét és bizonytalanul ugyan, de a maga fegyverforgató kezét nyújtotta az idegen amundnak, akivel kölcsönösen megragadták egymás alkarját, ahogyan fellépett mellé a fehér fénybe. A smaragd palástú amund ismét barátságosan elmosolyodott, majd sötét sörénye lobbanásával a várakozó ezrek felé fordult.

- Ez az ember itt Isidor de Sedierta, az ellenségem! Olyan mint én, de nem én vagyok!

Az amundok hangulata egy pillanatra megváltozott, Isidor megérezte az asztrális pókháló pengését minden irányba, ahogy az érzések, mint a hullámok vágtak végig a több ezer fős tömegen. Bátorralanul a mellette álló amundra pillantott és rányitotta harmadik szemét. Nem tévedett, ő volt a pókháló középpontjában, érzéseit úgy sugározta ki a többi amund felé, ahogy a bárdok a dalaikkal hoznak hangulatba egy nemesi közönséget vagy egy kocsmai ivótársaságot. Isidor ebben a pillanatban megértett valami fontosat az amundok közötti kommunikációról.

- Olyan mint én, de nem én vagyok! Nagyon hasonlít rám, de nem én vagyok! – kántálta a többezres tömeg elváltoztatva egyes szavakat, erősen tört közös nyelven, de Isidor tudta, hogy értelmüket nem a hangok útján továbbítják, hanem sokkal mélyebben értelmezik, az érzések szintjén. Az amund végül ismét felé fordult és sokkal komolyabb, hivatalosabb arckifejezést öltött fel.

- Isidor de Sedierta, a nevem Nu'Golie, a Sakál, a Muad Munda, a Ciklus Őre, a Zöld Hadúr és köszöntelek a Hirokin Birodalomban, Bar Angala erődvárosában. Bocsásd meg hű szolgálomnak, Ra'Ashenak túlbuzgóságát, ő nem láthatta azokat a nagyszerű tetteidet, mint én.

- Uram? – vont a föl szemöldökét Isidor de Sedierta értetlenül.

- Jöjj velem, Isidor és hozd hű követőidet is. Fontos dolgokról kell szót váltanunk, s a legfontosabbról, a békéről. Addig is pihenjtek le és legyetek házam vendégei, ti emberek.

- Igen, noshát – fordult zavartan Isidor társai felé, akik az emelvény tövében szorosan összezárva várakoztak. A shadoni tátott szájjal figyelte az eseményeket, a Lator a tömeget méricskélte mégis, a kráni asszony pedig mereven előrenézett, de egy-egy furcsa pillantással méregette az őt kaján vigyorral bámuló páncélos amundot, akit Nu'Golie korábban Ra'Ashe-nak nevezett – azt hiszem igazad van, Sakál.

- Ó, néha én is tévedhetek és néha neked is lehet igazad – nézett félre a Muad Munda az őrjöngésbe kezdő tömegre – tudom, hogy nem értesz még mindent, de a legfontosabb, hogy eljöttél és most itt vagy.

A teremben még sokáig visszhangozott az ordibálás és kiabálás, de miután a békekövetség eltávozott a négy amunddal egyetemben az ezrek is elszállingóztak az erődváros több száz járatában. Monoton kántálás kezdődött meg, kovácsüllők csengése és a magasabb piramislépcsők felől egy dal sorai vetettek hullámokat az asztrál tengerében. Bar Angala városa rezzenéstelenül állt a sivatagban, nyitott csúcscsúcsán keresztül pedig a sivatag dala áradt szét a homokdűnék között.

III

Máskor talán áldozóteremnek használták, de a követség fogadására ezt a szobát jelölték ki. Középen egy kegyetlen formáktól terhes szikla hevert és sugár irányban üres vajatok vezettek tövéből, amik ügyesen tűntek el a falakban. A követség tagjai közül ugyan csak Isidor volt képes érezni az oltárkőből áradó energiákat, de láthatóan társait sem hagyta hidegen a jelenléte és látványa sem. Hogy leülhessenek díszes székeket hordtak be az amundok jó előre, valószínűleg a zsákmányukból.

A négy amund a kő mögött foglalt helyet, velük szemben. Néhány szívdobbanásig senki sem szólt, csak a távolból beszűrődő énekhang foszlányai jutottak el hozzájuk is. Majd valaki vagy valami helyére igazította mögöttük a sziklaajtót és teljes csend lett. Ez időt adott nekik arra is, hogy felismerjék, látnak a világítótest nélküli szobában. A kövek illesztékei közé elhelyezett fémlapok hordták el az erődváros ilyen zugába is a nap gyengített fényét, mintha alkonyat volna.

Isidornak volt alkalma megszemlélni a magát Muad Mundának nevező alakot és a három kísérőjét is. A korábban Ra'Ashenak nevezett magas amund elhelyezkedéséből és engedelmességéből kiindulva valami testőrfele lehetett. A másik kettő sem nélkülözte a díszes, színesfém öltözetet, azonban mégis jócskán eltértek egymástól. Az egyikük viselete egyértelműen papra vallott, főpapi láncpalástjának még neve is volt fajtársai között Isidor kutatásai alapján: sadabah.

A másíknak nem, az viszont mellvért gyanánt viselt a testén súlyos aranylemezeket, melyek két egymást keresztező kopesht mintáztak. Az amundok nehézgyalogságánál a háború második felében

gyakran látott sarlószerű zúzófegyver kellemetlen emlékeket ébresztett Isidorban. Egy alkalommal személyesen vezetett rohamot egy templomszentély ellenében, amelynek a mélyén rejtőző kajmán fejű Amhe-démon ilyen fegyverrel ejtett rajta súlyos sebet vértete ellenére is.

- Sokáig követtem a hadjáratod menetét, Sedierta tábornok – törte még végül a csendet Nu'Golie – a Harel Kasszánon túlról érkezett idegen Kalandozókkal még alkalmam is volt eszmét cserélni, akik aztán a te légiód zászlaja alatt törtek be Azec Sistrába és pusztítottak el odabent minden élő és ... mást.

- Felderítőim gyakran hoztak jelentést egy idegenről és társairól, kik a sivatagban járva figyelik csapatmozgásainkat. S valóban, többükről bebizonyosodott, hogy evilági szerencsevadászok voltak. Segítségük nélkül talán ...

- Szükségtelen arra gondolni, hogy mi lett volna ha egy ilyen történelemformáló pillanatban. Ti valamiért eljöttetek hozzánk és én már alig várom, hogy kiderüljön mindenki számára, hogy mi is az valójában. – az amund hatalmasság szemében különös fény ragyogott, amit Isidor félve azonosított csak az emberi gúnyossággal. Fajtájabelinél még nem látott ilyet.

- A háború holtpontra jutott, mindannyian sok mindent veszítettünk el és arattunk győzelmeket is – zárta le az eddigi események felsorolását röviden – azonban mi nem akarunk halált, nem akarjuk, hogy egyik vagy másik faj pusztulásával érjen véget ez a háború.

- Hidza'Lej! – horkant fel a Zöld Hadúr balján gubbasztó vértés amund. Nu'Golie nem fordult felé, úgy közvetítette mondandóját a követségnek.

- Mulattatja, hogy háborúnak nevezed ami történt mosolyodott el az amund.

- Tessék? – értetlenkedett Isidor de Sedierta – Akkor mégis minek nevezem ami eddig történt?

- Valóban ... a mi nyelvünkön másként fest ... úgy fordíthatnám közös nyelvre, hogy szertartásos tánc.

- Ez felháborító! – pattant fel a helyéről a shadoni lovag – Garmacor gyilkosai merik becsmérelni azt a háborút, ami már eddig is ekkora károkat okozott Ynev minden szabad népének? Miféle békére is számítsunk olyanoktól, akik még saját felelősségüket sem fognák fel ebben a konfliktusban?

- Felelősség ... – ízlelte a szavakat Nu'Golie – ... ha már a felelősségnél tartunk kíváncsian várom, hogy eláruljátok miért támadtátok meg a népemet.

- Hogyan? – hüledezett a shadoni, de Isidor szigorú pillantására a helyére ült vissza.

- Amhe-Ramun megszegte az Ősi Egyezményt, követségeivel fenyegette meg a szabad népeket, megtámadta a dzsádok államait, rabságba kényszerítette őket és akit nem, azt legyilkolta vagy ilyen oltárokon áldozta fel, hogy isteni hatalmát növelje. Nagyon messze járhattál népedtől, hogyha mindezt nem tudod ...

- Az utóbbiban igazságod van, Isidor de Sedierta – hagyta jóvá egy bölintással a Muad Munda – ahogy ti mondanátok, bölcsőmet nem a sivatagi szelek ringatták. A többi dolog azonban – felállt székéből és ezzel jócskán az oltárkő és a követség fölé magasodott – hazugság és túlzás. Amhe-Ramun sohasem szegte meg az Ősi Egyezményt, illetve nem jobban, mint a ti pyarroni Kegyelteitek, akiknek teste is parazita isteneik akarata szerint torzul el. Az amund követségek, indultak el ugyan bármely céllal, sok helyen megtámadták, leölték és kifosztották. Az ebből fakadó káoszért nem tehetőek felelőssé, az amundok nehezen halnak meg, lehet túl makacsok vagyunk hozzá. Az pedig, hogy a dzsád pondrók ellenében vonultunk volna egyszerű tévedés: a dzsennek rejtőző nemzetségei ellen

vonultak föl elsősorban, a szín emberi lakosú városokat elkerülték, bár ilyenből valóban nem volt sok. A meghódított területen pedig megkezdték a lakosság „megtisztítását” a dzsenn ármánytól. Vérontás nélkül pedig soha semmi sem változtatható meg igazán.

- Megtisztítás? – hüledezett a Lator – megnyúzott és megcsonkított holtak, egyesekből néped még lakmározott is a nyomokból ítélve. Tönkretett családok és árvák serege aszott a napon!

- Isidor figyelj oda békekövetséged tagjaira – ismét különös fény a halántékig metszett szemekben – még a végén kibukkan belőlük, hogy miért is jöttetek valójában.

- Mitől kellett megtisztítani az embereket a sivatagban? – kérdezte Isidor, akinek fagyos pillantására a Lator is visszaült a helyére.

- A dzsennek átkától természetesen ... azt hiszem, hogy ti úgy nevezitek, hogy pénz. Átszötte az életüket, a mindennapjaikat, a gondolataikat, az álmaikat és vágyaikat ... még imáikba is beleszótték azt hiszem. Fel sem fogták, hogy milyen károkat okoz nekik. De ez mindig is így volt, a jannathik nem csupán hamis istenmásokat hagyták örökölni, de a rabláncot sem engedték el sohasem, csupán a szemeket cserélték ki puhább fémre.

- Bolond beszéd ez! A világon mindenütt használnak pénzt, olyan helyeken is, ahol még csak nem is hallottak sohasem a dzsennek népéről.

- Valóban, Isidor lovag? Az amundok olyan régóta élnek a sivatagban, hogy a fajtád csak Ősi Népként hivatkozik rájuk és a legősibb meséitekből is mi nézünk vissza rátok. Úgy gondold, hogy ahová a nálunknál fiatalabb emberek eljutottak nem jártak a jannathik? Pedig úgy hittem, hogy te és rended sokra tartjátok a tudást.

- Isidor csendben maradt, ujjait összefonva pihentetve maga előtt gondolkodott. Egy másik énje, talán a háború előtti, vagy még régebről egy ilyen sértésre felugrott volna és kettéhasítja bárki legyen is aki szólt. Erőt merített az oldalán ülő kráni szabadosnő hűvösségéből és állta a még mindig fölé tornyosuló amund pillantását, bár néha nem tudta, hogy hová is nézzen. Azt tette amire tanították, a hallottakat elraktározta későbbi gondolkodásra és elemzésre, a jelenre koncentrált és a feladatra.

- Az utolsó ütközetben és az azelőttiben elhullott amundok fegyverzetének egy részét, papjainak jelképeit és értékeit hoztuk el aranyban és ezüstben. Békénk jeleként jöttem, sereg nélkül. Azt akarom, hogy szüntessetek be minden háborús cselekedetet a dszad államok és Ynev más népei ellenében, adjátok fel területeiket és vonuljatok ki. Cserébe lovagi szavamat adom, hogy nem lesz megtorló hadjárat mélysivatagi városaitok és a népetek ellenében.

Csönd volt a válasz, csak a láncpalást csördült meg ahogy az amund felé fordult a Muad Munda oldalán. Mélyen a szemébe nézett és Isidor érezte, hogy lebomlott tudati gátjaiig nyomul akaratával. Habozik, majd mint lerontott vár pástján csap át hűsítő áradatként, de nem ellenségesen. Képeket, érzéseket, emlékeket osztott meg vele. Nyersen osztotta meg az információt, nem úgy, ahogyan egy tapasztalt pszi alkalmazó tanulta, ahogy tenné, inkább mint egy fiatal és kezdő mentálvarázsló.

A sivatagot látta, messze a Shibarán túl. Idegen magaslatokat és mélységeket, homokból kiemelkedő erdővárosokat, amiknek így még a nevét is tudta. Mérföldkövekként jelezték az utat halott anyagukkal egyre messzebbre, míg tudatába egy hatalmas település képe villant be: Sonion. Sohasem látta, de a nevét ismerte az amundok Első Titkos Városának. Elrendezése mintha csak a napkorongot mintázná, sugarai helyén tekervényes úthálózat és a végükön hatalmas építmények, melyek szinte maguk is városok.

Rabszolgák ezrei, kik emberöltők óta rabságban születtek és haltak meg, felettük amundok korbáccsal állnak nevetve, mögöttük templompiramisok magasodnak, de még azok felett is egy központi épület

árnyéka őrökdi. A monolitszerű építmény oldalát ezer és ezer faragás díszíti, az amund hősök és isteneik képmásai, pókhálóként fonja be és köti össze őket a hatalomtól duzzadó írásjelek sora. Lépcsőzetesen tör az égbe, de formája emlékeztet egy gúlára messziről. Közelről kevésbé.

Mintha csak egy teraszról nézne le, egzotikus növények ágyasai mellől. Látja a várost, hallja a hívek és a rabszolgák kórusát ilyen magasból is. Visszafordul rabszolganői és szeretője felé, áldozatra készül, hogy elhessegesse tudatából a közelebbi szertartás aggodalmait, a szertartását, amelyben népe legjava a kiválasztottak és az önkéntesek nagy része el fog pusztulni. Tudja, hogy a mélyben már elkezdődött a kathék átalakítása, hogy befogadhasák Amhe-Ramun egy részét, hogyha eljön az idő.

Mielőtt végleg ráhangolódik a szent hangokra és lelkét átadja az isteni akaratnak, teste forró táncban egyesül az ágyában rá váró neferral. Nyögéseik egyformán összekeverednek, mint nedveik, a rabszolgák rezzenéstelen arccal állnak, csak érzéseiket adják át neki amikor úgy kívánja. Az aktusnak még nincsen vége, amikor az egyik őr elméjéből aggodalmat érez ki és a közelebbi vihar jeleit. A szenvedés és halál résznek el kell maradnia ezúttal, hogy a termeket átadhasák a kegyetlen El Dzsiahnak, a mágikus viharoknak, amely majd hamarosan győzelembe és halálba vezet majd őt és népét. A kettő között vajmi kevés különbség van csupán.

Isidor kiszakította elméjét az amund pap szorításából, de az már visszahúzódott, másképpen talán módja sem lett volna rá. Társai, hogyha észre is vették kilengését, nem mernek szólani. Újra ott találja magát a Muad Mundával szemben. Többet érez mint tud, de legalább ismeri a vele szembe ülőket is már. Nu'Golie, a Muad Munda a háború végén érkezett a sivatagba ... Kránból. Ő lett a Ciklus Őre, akinek feladat, hogy népét átvezesse az átmeneti időszakon amely Amhe-Ramun hatalmának kiteltétől, a következő amund isten felemelkedéséig tart. Helytartója és kormányzója a szokatlan és ritka békeidőszaknak ... amit ők csak úgy neveznek, hogy hirokin.

A pap sem pap többé, azonban minden más szakrális hatalmasság fölött áll: namtahe-namtahe, a nemes kasztúak legmagasabb rangja és Nu'Golie tanácsadója. A másik pedig ... kam-matahe, az Első Szolga ... a háború legmagasabb rangú harcosa. Érezte, hogy ezekkel a címekkel együtt jár más is, mint a kitüntetés, egyfajta vállalat, áldozat, aminek során elsorvadnak, elvesznek és végül már nem lesznek többé önmaguk. Nem lesz jövőjük többé, de éppen ezért fogják a Muad Mundát a legjobb tudásuk szerint szolgálni ... ameddig tudják.

- Hogyha békéért jöttetek az ki fog derülni - válaszolt végül Nu'Golie és visszaült a székbe - ehhez azonban egy próbatételre van szükség. A kék skorpió mérge feltárja a lélek valódi vágyát.

Intésére az oltárkőből kiemelkedett négy tojás alakú aranykupa különböző helyeket a szabálytalan faragványok között. A követség tagjai elég közel ültek hozzá, hogy jól lássák azt a sűrű sötét anyagot, ami a mélyén csillogott. Bizonytalanul a kezükbe vették Isidor de Sedierta után és az amund újabb kézjelére. A lovak farkaszemet nézett a kráni amunddal, majd egy hajtásra kiitta a kupát. Visszatette és felemelkedett, ezzel jelezve, hogy részéről a próbatételnek és a vitának vége. Az amund elértette gesztusát. A sziklaajtó recsegve nyílt ki és egy készséges szolga lépett be rajta, hogy kikísérje őket.

- Ti már éreztetek valami furcsát? - kérdezte a Lator, miután magukra maradtak a részükre kialakított lakosztályban, láthatóan zsákmányolt bútorokkal és berendezéssel.

- Ha nem figyeltek volna végig én legszívesebben kiköptem volna amint kiérünk az ajtón - nyújtotta ki a nyelvét a shadoni.

- Ha legközelebb beszélünk velük és ti ilyen beszélőket engedtek meg magatoknak magam szúrlak szíven - jegyezte meg a kráni nő, miközben kevés használati tárgyát rendezte ki csomagjából az ágyak való kerevetre - a tábornok helyében én már most is azt tettem volna.

- Az a bugris is vakkantott valamit, igaz, korábban nem jutottunk el az amundokkal odáig, hogy megszólaljanak ha élni akartunk – szúrta vissza a shadoni.

- Az a kam-matah volt – fordult meg az erkélyről Isidor elgondolkodva – és nem befolyásolta a megbeszélést, hogy közbeszóltatok e vagy sem.

- Éreztem, hogy közben a pap csinált valamit magával, uram – fordult felé a kráni – befelé feltűnt, hogy az elménről lefoszlik minden védelem. Még nem volt módom pótolni ezt, ha megengedi akkor meditálnék és újra felvétezném magamat. Mezítelennek érzem magam nélküle.

- Tedd amit jónak látsz – hagyta rá a lovag és nem tette szóvá érzéseit arról, hogy egy kráni aggódik érte. A többieket fürkészte, de csak az amund szavain járt az esze és azon, hogy mi lehet a célja mindezzel.

- Nem tudom, hogy ti hogy vagytok velem, de én keresnék egy helyet, ahol könnyíthetek magamon – szólalt meg végre a Lator mielőtt a társaság újra a csendbe burkolózik – két nap azért ... sok ... főleg a tábori koszt után.

- Nem tartom jó ötletnek, hogy különváljunk – pendítette meg a lovag, de Isidor felkapta a fejét a hangjából áradó hamis meggyőződésre – veled tartok, nekem is biztos megjön a kedvem.

Magukra maradtak a lakosztályban a padlón térdelő nővel, aki egyre mélyebbre merült saját elméjében. Percekig állhattak így, mikor a bejáratot eltakaró függöny megrezdült, de nem a társai, hanem Ra'Ashe jelent meg rajta megszokott vértetében. Isidor már megszólalt volna, de nem volt szüksége rá. Az amund behatolt elméjébe és felelevenítette ahogyan Nu'Golie kifejezte akaratát, hogy kísérje hozzá a lovagot ... hasonló módon. Isidor csak bólintott és ahogy volt, fegyvertelenül, de vértben követte az amundot. Úgy vetett egy utolsó pillantást a szobában meditáló lányra, mintha csak utoljára tenné. Krad a Tudás ... talán csak ő tudja.

A terem, amibe Bar Angala erődvárosának tekervényes folyosói vezették inkább volt szoba. A bejárat előtt Ra'Ashe megállt és utat engedett neki. A falak csupasznak tűntek, mint maga a padló, de érezte, hogy valamilyen sziklánál simább felületen áll. A Muad Munda lehunyt szemekkel ült vele szemben a térdein, ilyen formán még emberinek is lehetett nevezni. A sötét anyagból készült ajtó bezárult és magukra maradtak az amunddal a sötétben. Isidor megkockáztatott egy imádságot istenéhez, aminek nyomán szent fény gyulladt ki a mellvértjébe olvasztott szent szimbóluma előtt.

A szobát betöltötte a kék ragyogás, de az amund vonásai nem változtak meg. Helyette megsokszorozódtak, ahogy a lovagé is. A falak tükörként verték vissza képmásukat és ahogy fent és ahogy lent, úgy az örökifjú Isidor arcvonásai néztek vele szemben és az előtte térdelő alaké. Régen volt alkalma szembenézni magával és ez egy kissé meglepte: árnyékok gyűltek a szeméi alá, simára borotvált arca helyett a tábori élet nyomaiként serkenő borosta nézett vissza és a rendezett frizurája, ami máskor katonásnak volt nevezhető, valójában elvadult és lenőtt az utóbbi időben.

Sóhajára kinyílt az amund szeme és viszonzta a fellobbant szent fény kékjét, kísérteties ragyogása a vallási áhitatban lévő ellenségre emlékeztette éjközép utáni harcokban. Összenéztek és Nu'Golie elmosolyodott, hellyel kínálta a csupasz padlón, a lovag pedig csikorgó vértszelvényekkel ugyan, de elfogadta. Vártak a szent fény lassan parázsló fényében, Isidor arra gondolt, hogy a másik azt fürkészi vajon már hatott e a kék skorpió mérge. Végül a kék fény kihunyt, s csak emléke töltötte be a teret.

- Sohasem gondoltam volna, hogy egyszer ez lesz a vége – hallotta az amund dünnnyögését a sötétből – tudod, hazámban én is lovagnak számítottam.

- Ahogy a hadtörténeti könyvekben megvan írva, a háború iskolaformája: lovagok és fejedelmek a sivatagban ... a tökéletes háború.

- Minden bizonnyal másfajta papiruszokat forgattunk erről a kérdéssel, de a lényegen ez sem változott. Kivételes öröm, hogy olyasvalakit küldtek, akivel van esély tárgyalásra.

- Az igazság az, hogy nem küldtek ... és nem igazán tudom, hogy miféle tárgyalás az ilyen. Saját akaratomból érkeztem a sivatagba egy olyan céllal, ami nem független a háborútól, de csak a szomorú állapotok sarkalltak arra, hogy beleavatkozzam.

- Még jobb! Saját érdemeid avatnak azzá, aki szabadítója lehet az elnyomottaknak. – kacagás.

- Akkor elismered, hogy volt kit felszabadítani és volt elnyomás is.

- Ezt a háborút nem én kezdtem és elmondhatom, hogy akkor még csak a népem sem voltak. Az események avattak azzá, aki vagyok. Éppen úgy, mint téged. Nem hagyhattam figyelmen kívül a szenvedőket és a véreim kérését.

- Akkor valóban lovag lehetsz, a lovagi élet velejárója a szolgálat és törődés másokkal.

- És a lemondás, Isidor de Sediarta. Azt se felejtsd el ... még akkor sem, hogyha nincs miről lemondani ... mert még nem találtuk meg.

- Talán másra vágytál, minthogy fajtád vezetője legyél, a leghatalmasabb közöttük az istenek után, mi több ezer évenként csak egyszer választatik?

- Talán ... talán egyszer láttam egy vitorlás hajót a kikötőből elindulni és sóvárogtam azért, hogy rajta legyek.

- Úgy tudom, hogy a néped elég rosszul viseli a vizet ... és nagyon rossz úszók.

- Persze, egy kulacs víztől elolvadunk ... bolond beszéd ... de tény, hogy a legrosszabb úszók.

Nevettek, maguk sem tudták talán miért. Talán, mert a sötétben nem két idegen faj tagjai voltak jelen. A terem falának tetején vékony fénysugár jelent meg és mint víz folyt le a padlóig, képeket és színeket csempészve a szobába. A sivatag délutáni képmása volt, ami eltöltötte a látómezőt, mintha csak valahol Bar Angala felett lebegtek volna egy láthatatlan teraszon. Alattuk és felettük felhők úsztak el, a sivatag képmása egészen a Shibaráig mutatta a tájat. Isidor lélegzete elakadt.

- Ügyes trükk nemde? – kérdezte a vele szemben ülő amund mosolyogva – A népem nemcsak csapdákat tud készíteni tudásával. Ezt úgy hívják, hogy Ahmrit-terem, elmélyedésre és gondolkodásra használják, idebent kiszakadhatnak az Egységből, hogyha úgy akarják és rendezhetik elméjüket. Én azonban más hasznos tulajdonságát is szívesen felhasználom.

Nu'Golie az egyik fal felé tartotta a kezét és mögötte fogaskerekek csikordultak meg, rejtett lencsék rendeződtek át a magasban és hatására a falrész képe megváltozott, közeledett a Shibarához, mérföldeket tette meg pillanatok alatt, hogy már kivehető volt a túlparton elterülő többszázéves egyesült sereg. Isidor elégedetten állapította meg, hogy a közletről elcsigázott, szedett-vedett bagázs, milyen impozáns és fenyegető látványt nyújt ilyen távolságból szétszóródva a folyóparton.

- Figyeltem jöttötök és vártam érkezéseteket. Ezen keresztül azt is láthattam, hogy milyen arcot vágtok a mozgó erődváros láttán. Bar Angala az első, amelyet képesek voltunk új tudásunk rendszerezése révén mozgásra bírni. Nem volt könnyű, nem tűnt mindig lehetségesnek és megvolt az ára, de sikerült. Az ábrázatok pedig minden fáradságmunkát megérte.

- Impozáns belépő volt, nem tagadom. Ilyen szerkezetekről hallottam északon, Kahreban. De látni sohasem láttam, utazni rajtuk pedig még kevésbé tettem. De szerintem nem azért hívtál ide, hogy elmond, amit eddig is tudhattam. Megvan hozzá az erőtök és okotok, hogy folytassátok a háborút ... vagy táncot, hívd ahogy akarsz. Én azonban békét ajánlok a gyűlölet helyett.

- MAGAM VAGYOK A GYŰLÖLET! - szorult össze Nu'Golie kitarított ökle és a Shibara vonalát mutató faltükör berepedt - Az egész népem gyűlölete vagyok, ami bármikor hazug világodra zúdulhat, hogy elsodorja azt a mocskot, amit a korok hordaléka rajta hagyott! Minden fajtáram vágyát és akaratát érzem, minden pillanatban, s csak az ép elmém szab gátat neki, hogy egybekovácsolt akaratként rabigába hajtsa népedet és oltárkövön áldozzon fel a fajtáddal együtt ha kell!

- Sokat gondolkoztam azon, amit mondtál korábban - őrizte meg nyugalmát Isidor, bár látta, hogyan veszi el önuralmát az amund és jelennek meg izzadságcseppek a homlokán - hogy a világunk értelmetlen, mert a dzsennek ... a pénz mélyen megfertőzte. Mire gondoltál?

- Hogy mire gondoltam? - rendezte arcvonásait ismét emberibbé az amund - Volt alkalmam látni, hogy mivé lett az emberek világa az eltelt ciklusokban. Imádjátok a pénzt, még istent is választottatok neki. Asszonyaitok nem belső értékeitek, eredményeitek alapján választanak párt, hanem javakat és járandóságokat mérlegelve. Sőt, láttam, ahogyan pusztán PÉNZÉRT kínálják fel ölüket. Miféle fajú korcsosultak majd így el, hogyha nem az arra érdemesek, hanem a gazdagabbak szaporodnak tovább? Az érdeketek, hogy az amundok leigázzanak!

- Tehát pusztán jósból pusztítjátok el a világot, amit építettünk? - hajtotta le fejét Isidor - Azt hiszem már értem, hogyan működik a kék skorpió mérge és milyen hatással van rám, Nu'Golie. Ne téveszd össze a dzsenneket ... vagy jannathikat az emberekkel. Lehet, hogy örökségünk részben tőlük származik, de a mi felelőségünk, hogy hogyan sáfarkodunk a kapott talentumokkal. Azt mondod, mint megérettünk az amund igára, de a világunkat a tudás istene irányítja és fejlődünk ... talán csak éppen másképpen, mint ti.

- Tudom, milyen egy garas nélkül tengődni a ti vidékeiteken ... Az én hazámban is előfordul néha éhínség; de az amundjaink csak akkor éheznek, ha semmilyen élelem sincs. Azonban a ti civilizált országaitokban láttam már embereket éhen halni, miközben mások szinte betegre zabálták magukat. Úgy ám! Láttam, ahogy holtan esnek össze az utcán, az élelemmel telitömött boltok falánál támaszkodva. Valóban azt hiszed, hogy a parazita isteneitek gyülekezetében lehet utolsó szó a tudásé a világ ellenében? Hallottam miként szerepelt a lázadó külső tartományok elleni Dúlásban.

- Most már bizonyos, hogy egészen más könyveket forgathattunk korábban - bólintott Isidor - de hiszek abban, amit mondok: a világot a szeretet és béka teremtette, bármilyen messzire is vetődik az emberiség a helyes ösvénytől, végül megtalálja a sajátját. Én itt és most békét akarok a népeddel ... nem beszélek minden fajtáram nevében, de erre vágyom, minden igazságod ellenére, még akkor is, hogyha részben egyet értek veled.

- Isidor de Sediarta - az amund nyelt egyet miközben alakjuk magasan a sivatag felett tűnt lebegni - én, Nu'Golie, a Sakál, a Muad Munda, a Zöld Hadúr ... békeajánlatodat elfogadom.

- Átmentem a próbádon, lovag?

- Te igen - bólintott az amund és kezével legyintve új képeket bűvölt a falakra - az övék kevésbé.

Az egyik falon a Lator tűnt fel, amint arannyal teli csarnokban válogat a kincsek között két kézzel, miközben mögötte feltűnnek az amund örök. A másikon a lakosztályuk volt látható, ahol a kráni nő egészen gyalázatos módon közöszlött három szobortestű amund katonával ... míg az utolsón a shadoni lovag tűnt fel, amint hátát falnak vetve nézett farkasszem fogazott pengéjű kardokkal. Isidor elhűlten nézte az elé táruló látványt, az amund pedig elérte némaságát.

- A kék skorpió ritka és értékes állat, mérge pedig valódi csoda. A társaid viszont csak emberek, törékeny és gyöngé emberek ... hamarosan pedig kiderül milyen nagyon ... törékenyek.

IV.

„Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!”

Isidor azt remélte, hogy csak álmodik. Miközben a piramis csúcspontja becsukódott felettük a központi teremben elképzelte, ahogy felébred a társai körében, valahol a sivatagban, elpanaszolja nekik milyen szörnyen aludt és folytatják útjukat. Azonban ez nem történt meg, s bár a kék skorpió mérge az ereiben lüktetve egyre bágyadtabb, bódultabb állapotba ringatta el kellett fogadnia, hogy az álom egészen új fordulatot vett.

Társai a csontszínű emelvényen hasaltak, vergődtek összekötözve, felettük a három amund méltóság állt. Egyik oldalukon Isidor zárta a sort, másikon a gonosz tekintetű Ra'Ashe. Nu'Golie népe felé kiáltozott és gesztikulált, de Krad lovagja az asztrálsík lüktetéséből és hullámmászásából érezte, hogy a mondandó lényegét érzések útján plántálja át a Muad Munda fajtársaiba. Őt sem hagyta hidegen az idegen kinyilatkoztatás: harcot, szenvedést és halált ígért azoknak, akik hamis szívvel érkeztek.

- Nusszea Jadore! Jadore Há-tzé! – zengett Nu'Golie és zengett vele együtt a tömeg.

Isidor de Sedierta érezte, hogy most a tömeg felől érkezik vissza egy erős érzelme hullám, ami egyetlen pontban összpontosul, a Ciklus Őrében. Csak ő látta, hogy a kráni amund lovag vonásai egy pillanatra megkeményednek a rázúduló asztrálsík csapás hatására és egy szívdobbanásnyi ideig elernyednek izmai, csak hogy aztán újra stabilan megvesse lábát. El sem tudta képzelni, hogy micsoda megerőltetés lehet ez a herceg számára.

Nu'Golie váratlanul felrikkantott és kirántotta torz formájú, kétféle fémből vert kardját. A paplovagra mutatott hegyével és Isidor megdöbbenve fedezte fel a pengében a kráni és amund kultúra nyomait egyesíteni: másfélkezes, hajlított kard volt, kegyetlen tépőfogakkal az élén. A meneth-sequor. A terem lidércclángjainak fényében ragyogó fegyver fölött az amund izzadtságtól vert homlokát és a végtelenül mély, azúrkék szeméit látta, amelyek, mintha lelkébe vájtak volna.

- Isidor de Sedierta, aki az emberek tudásának hamis istenének nevében érkezél és szívedben a béke őszinte vágyával! – ünnepélyes hangneme pulzáva terjedt át a közönségre – Társaid megmérettettek és könnyűnek találtattak. A nőtény a testi vágyainak rabszolgája csupán, a megbélyegzett ember földi javak harácsolásáért érkezett, a Garmacor földije pedig megkísérelte megtörni a Bar Angalát egyben tartó varázsjeleket. Te mégis arra kérsz, hogy magam és népem nevében is tartsam tiszteletben kérésedet. Mit javasolna ilyen helyzetben Krad, a tudás istene neked?

Isidor hallgatott. Felidézte magában mindazt, mit a beavatása előtt tanult. Majd azokat a dolgokat vette számba, melyek vándorútjai során történtek vele, hogy hasonló helyzetből hogyan vághatná ki magát, de mire eddig elért a gondolatban ráébredt, hogy nincs ilyesmire bevett módszer vagy tanítás. Idegen földön, idegen helyzetben, ellenségek között kellene igazságot tennie barátok között. Ez olyasmi, amire inkább a kétarcú Kyel misztériumai készítik fel a híveket. Barátja, Tycondrius atya, persze tudná, hogy mit kell tenni ...

- Bűnt követtek el ezek az emberek ... ellenem és néped ellen is. Megcsaltak szándékukkal, hogy szívből keresik velem együttesen a fajaink közötti békét és valóban maguknak kívántak lezárást találni a konfliktusunkra. Vendégként bántál itt velünk, s próbára tettél. Azonban olyanra, amiről tudhattad, hogy csak egyféle kimenetele lehet. Az ember gyarló és útmutatás nélkül gyenge, esendő. Rajtam töltsd hát ki haragodat, hogyha őket áldoznád föl isteneidnek.

- Nem vagyok pap, Isidor ... bár áldozat lesz. Feláldoznád magadat és azt amiért idejöttél, hogy ne ezeknek kelljen szenvedniük? Ez is csak ostoba hősködés, amivel az emberek azt hiszik megválthatják korábbi pökhendi viselkedésükből fakadó tévedéseik és bűneiket. Mindenki a maga bűnéért lakol! Mindenki azt kapja, amit tettei súlyától hatva érdemel! Ez az amundok útja, senkinek sincsen joga másért áldozatot hozni, mert az csupán tovább tetézi a bajt.

- Az asszony nem ártott nektek, sőt, ahogy láttam katonáid kedvére való is volt a tette. Ő csak a háborút és a nélkülözést ismerte eddig, jóllehet a hadjárat végének közelsége részegítette meg érzékeit. Nem cselekedett a békénk ellenében. Őt hagyd, hogy maga döntsön sorsáról.

- Jól beszélsz, Isidor. Magam is így döntöttem volna – egy ragadozóvicsort küldött a földről felpillantó kráni szabadosra – itt marad és tovább élvezheti amire vágyott. Hamarosan megtapasztalja, hogy van az a vágy, amely elemésztí az embert, amely aktus-aktus után hántja le a bőrt a húsról, majd a húst a csontokról ... egészen addig ameddig a lélek fel nem oldódik a kielégülésben. Ez az amundok útja, vigyétek!

Három amund nemző emelkedett fel az emelvény szélén és a kelleténél kevésbé ellenkező kráni asszonyt maguk közé húzták. Egy ideig hallani lehetett nyögéseit is, de aztán lánc elpendült és mintha földöntúli nyugalom szállta meg, tekintetével a társai felé fordulva figyelte tovább a szokatlan tárgyalást, melynek immár nem lehetett részese. Nem úgy tűnt mintha sajnálná a szoborszerű férfitestek gyűrűjében.

- Imhol, akit Latornak nevezel és életét váltottad meg tied hóhéraitól – irányította fegyvere hegyét most az erioni bűnözőre – meglehet úgy ítélte meg, hogy visszafizette neked azt, amivel tartozott. Lám, semmi nem volt elég neki. Nem fajtája békéjéért lépte át sivatagunk határát, hanem zsákmányért, könnyű életért ... a jannathik átkának jelét viseli lelkén és testén egyaránt. Lám, valamiként ti is érzitek és megkülönböztetitek azt, aki ilyen megrontott lélekkel bír ...

- Jól szolgált engem emberei élén a hadjárat során, számtalanszor vérzett parancsomra és kiváló harcosnak bizonyult. Mindig az ellenség szeme közé nézett, mikor verekedésre került a sor. Nem rossz ember, de a vágykeltő mérgetek visszavezette régi élete módszereihez. Megígértem neki, hogy elbocsátom a szolgálatomból, hogyha a háború véget ért ...

- S a háború, ahogy ti neveztétek véget ért. Immáron nem tartozik seregedhez, nem kényszerítheted engedelmességre. A szavat hát kevés volna, hogy ne meggátold szíve rendelését. Egyetlen megoldás maradt tehát: megtisztítani a jannathi átoktól a lelkét. Hogyha valóban olyan harcos, mint amilyennek monddod nem tér ki egy ilyen kihívás elől.

Isidor nem mert tovább ágálni a Ciklus Őre szavai ellen, az pedig elérte hallgatását és egy bölintással a hüvelyébe lökte kegyetlen kardját majd elkezdte leövezni magát. Testőre felé fordult mikor végzett, fegyverét és hüvelyét nyújtotta felé, az pedig átvette. Egy intéssel jelezte, hogy két hebet oldja meg a Lator kötelekeit és adják vissza fegyvereit, a két színesfém vasökölt. Miközben ujjaira húzta őket tekintete Isidor pillantását kereste, de nem látszott benne megbánás vagy harag.

„Az út vége” üzenték a lovagnak szemei, egy olyan emberé, aki mindig is állta az élet ütéseit és soha nem tért ki előlük, mert adni is mindig jó szívvel adta. Összeütötte ezüst és arany vasökleik, amelyek csengve jelezték, hogy készen áll a harcra. Nu’Golie elmosolyodott és kinyújtotta kezét az amundok felé. Az egyik oszlopról lerepült egy kerek aranypajzs és pörögve állt meg a Muad Munda kezén, mielőtt fölszíjazta volna. Ra’Ashe elismerően horkantott, Isidor a szabadon áradó érzelmeiből kiolvasta, hogy ezt tőle tanulta a herceg.

Csengve zúdultak a vasökölt támadások a herceg pajzsára, a Lator kiáltásai betöltötték a termet. Kitérés, támadás, nyers erő feszült a fémnek. Isidor a harcban egyre inkább egyfajta tánkra, rituáléra ismert rá. Harc-Szenvedés-Halál, mondhatni az amund szentháromság. Egy olyan nép világlátása, akiknek évezredeik voltak, hogy megadják a módját mindháromnak. Egy pillanatra felrémlt benne,

hogy már túl természetesnek veszi az amund kommunikációt és a rengeteg új információt, amit befogad.

Az ezüst vasököl átszakította az arany pajzsot. Nu'Golie hátralépett és lihegve nézett a hasonlóan fáradt Latorra, aki jól láthatóan minden beleadott az utolsó csapásba. Diadalittasan vigyorgott ellenfelére, jelezve, hogy készülhet a harc végére. A Muad Munda tekintete elfelhősödött és a Manifesztációs Háború veteránjai jól tudták, hogy ilyenkor az ellenség vak dühvel veti bele magát a küzdelembe, óvatlanabb és könnyebben sebezhető lesz. Isidor azonban mást is észrevett.

A herceg valóban támadásba ment át, de védelmét nem engedte le, sőt, olyan eltökélt és határozott lépésekkel közeledett a Latorhoz, ami ijesztő volt. Teste mintha egy csak általa hallható dal ütemeire járt volna, minden izma külön táncot járt támadása ugyan valóban nyers és erős volt, de mozdulatai kiszámíthatatlanok, ősiek, olyan benyomást hagyott maguk után látványa, mintha erre valamiképpen emlékeznie kellene. Az üvöltések pedig csak ezután jöttek.

Az arany pajzs szegélyén, rejtett mechanikus szerkezet lehet, mint a napkorong sugarai csapódtak ki kisebb, félhüvelykes éles tépőfogak egyszerre. Nu'Golie üvöltve ment át támadásba és egy váratlan mozdulattal vért fakasztott a Lator karjából. A napkoron sugarai vörösre váltottak, az elefántcsont padlóra karmazsin árnyak vetültek. Isidor érezte, hogy a szertartás a következő részébe váltott ... Szenvedés. Ha a Lator tudta is vagy érezte, akkor sem látszott, hogy tudomásul venné ... veszített.

Nu'Golie minden csapása és üvöltése mentén újabb véres sebeket tépett a felszabadított halálraítélt testéből. A mozgása gyorsult, hullámozott, táncolt, míg ellenfele egyre sápadtabbnak látszott a lidércfényben, egyre kevésbé tudta karjait védekezően felemelni vagy ellépni, de arcán ugyanaz a fölényes tekintet ragyogott. Talán olyasmi ez, amit Erion óta remélt, hogy nem védtelenül végzik ki, hanem harcban eshet el ... hősként és mártírként az övéi szemében, mint a háború utolsó áldozata.

Nu'Golie utolsó körkörös csapása leszelte a fejét és a torzó rángatózva omlott össze a padlón. Az arany pajzs csengve hullott mellé. Az amundok torkaszakadtukból üvöltöttek „Nusszea Jadore Há-Tzé”. A szertartás véget ért és a csontszínű emelvény repedései a legforróbb homokhoz hasonlatosan nyelték el az elesett Lator kiontott testnedveit. Isidor megdöbbenve vette észre, hogy a kráni asszony is együtt kántál az amundokkal. El is kerülte a figyelmét, hogy valaki közben a háta mögé lopakodott.

Fogas tört szegeztek a nyakának, hátulról egy erős kar tartotta szorításában, de azonnal felismerte gazdáját. Az együtt töltött idő alatt a bajtársak kiismerik egymást éppúgy, mint felismerik a másikat ... szagról is. A shadoni lovag nagy kortyokban szedte a levegőt és az amundoktól zsákmányolt fogas törrel és láncával fenyegette Isidor nyakát, egyre inkább vonva az emelvény széle felé. Nu'Golie és a többi amund is észrevette ekkor már, de kaján arckifejezéssel figyelték miként rendezti az utolsó két ember egymás között a dolgot.

- Ez volt végig a terved nem igaz? A halálba hoztál minket, fenemód jól megérteted magadat velük. Csak egy hőse lehet ennek a háborúnak, nem igaz? Tábornokom, tábornokom ... ezzel az egész társasággal kellett volna örökre a mélybe süllyesztenünk ezt a várost! Befejezni amit elkezdtünk, bosszút állni a halottainkért. Itt voltak, mind, összegyűjtve egy helyre ... egyetlen csapással befejezhattük volna. De nem ...

- Ne legyél bolond, még elmehetünk sértetlenül. Te nem láttad amit én, többször ennyi seregük van a sivatag mélyén. Amhe-Ramunt és híveit legyőztük, nem akarhatsz örökké háborút.

- Sértetlenül? Ezt mond az erioninak ... ez itt egy mészárszék és mi vagyunk a vágnivaló állat. Ha majd jön több, azokat is megöljük. Az élet állandó küzdelem, az én népem jól tudja ezt. Ha nem megy veled, majd nélküled, tábornokom. Elmegyünk és én visszajövök a sereggel ... hogy vége legyen.

- Sajnálom ... de ennek itt van vége. - Isidor hangjában különös nyugalom csendült. A shadoni értetlenül nézett, akkor is, amikor Krad lovagja szembefordult vele. A fogas tör kihullott a kezéből, a

lánc csörrenve engedett el. A shadoni mellkasából egy vékony tör meredt ki, rajta a kígyószív szimbóluma. Régi mementó, egy hasonlóan fájdalmas pillanatról ...

A lovag még mondani akart valamit, de a vérfolt gyorsabban nőt ujjasán, minthogy levegőt tudott volna kipréselni tüdejéből. Arccal előre zuhant ő is az emelvényre, ami sziszegve nyelte el vércseppjeit. Isidor visszafordult a tömeg felé, de már nem látta a kráni nőt, Nu'Golie csak mosolygott szó nélkül ... vetett egy utolsó pillantást a shadoni testére, de nem volt gyomra megfordítani, hogy kivegye a tört. Maradjon csak ott, egy áruló szívében ... ahová való. Döngő léptekkel indult ki a teremből szállásuk felé. Ideje volt készülődni az induláshoz.

„Egy lélekért se érjen vádja téged, Hogy temiattad nem látta meg Őt.”

A rukh-madár hasonlatos a keselyűkhöz, de annál sokkal nagyobb, majd két láb hosszú a szárnyai fesztávja. Az amundok közül egyesek háttas állatnak használták már a kráni hegyek között is őket, futárok és a heviosok hű társai voltak. Az emberben ellenszenvet kiváltó külsejük ellenére értelmes, hűséges, gonosz a lelkük ... hasonlatos az Ősi Nép tagjaiéhoz. A teraszon egy felszerszámozott rukh-madár és két amund lovag állt, amikor Isidor kilépett az erődváros mélyéről idevezető lyukból.

Ra'Ashe az érkező felé fordult az óriás keselyű nyergében, Nu'Golie látszólag nem vett róla tudomást. A madár kopott szárnytollait simította végig és nép nyelvén suttogott pár szót, hogy a háttasnak vagy lovasának az nem derült ki. A testőr biccentett majd a magasba ugratta a keselyűt, ami szinte kirobbant az erődváros rejtett teraszából az Ibara pusztító forráságába. Pillanatok múlva már csak távolodó körvonalak látszottak és vijjogás jelezte távozásukat.

A paplovag végül a Muad Munda mellé lépett, aki végre felé fordult. Tekintetében látszott, hogy kimerült és fáradt, hogy a korábbi események mélyebben érintették, mint amennyire mutatta és mutathatta. Mégis úgy érezte, hogy Isidornak tartozik az őszinte érzéseivel és nem is rejtette őket véka alá előle. Azóta nem beszéltek, hogy a nagyteremben a béke követői sorra megkapták a nekik járó ítéletet. Egyikük sem tudta, hogy a másikat milyen hangulatban találja majd.

- Azért jöttem, hogy elköszönjek - kezdte Isidor - és hogy utoljára szavadat vegyem a népeink közötti békére.

- Megkaptad már és a fajtám nem képes hazudni ... talán túl makacsak vagy túl gonoszak vagyunk hozzá.

- Egyikben sem kételkedem - hagyta rá Isidor - bár én sem tudom, hogy mi vár rám mikor majd visszatérek az enyéimhez.

- Talán utolsó társadnak van igaza és egy nép számára a háborúság sohasem ér véget ... talán a béke csak illúzió ... talán úgy helyes, hogy népemnek szava sincsen rá igazán.

- Akárhogyan is alakul, örülök, hogy két lovag üthette nyélbe a megegyezést.

- Akárhogyan is alakul - Nu'Golie fáradt sóhajjal támaszkodott meg a terasz peremén, mintha még látná a távozó testőrét - Kérdezni akartam tőled valamit, Isidor de Sedierta lovag. Hű testőröm, Ra'Ashe, a Veszett Vad többet élt közöttetek mint én. Korábban számúzték revenáns életre, mint engem Kránból. Ő beszélt arról az érzésről, ami a ti világotokban két lényt kapcsol össze ... ő megosztotta velem ezzel kapcsolatos emlékeit ... de nekem is gondot okozott értelmezni azokat. Tudnod kell, aki közölünk bizonyítottan Kötődést alakít ki egy másfajúval az kitalált párja lesz, sznofru, aki elveszíti nevét, rangját, kasztját és nemét is a nép szemében. Így a kiszakadottak is ritkán fanyalodnak ilyesmire azonban ... vannak még apró csodák.

- A szerelemre gondolhatsz Nu'Golie ... - szívbe szúrt kígyószív markolatú tör - ... az azonban valóban veszedelmesebb dolog lehet mint könnyed testi kapcsolat, amit a legtöbben keresnek. Ismertem régen egy északi költőt, Abasziszban. Ő biztosan sokkal cirkalmasabban tudná neked leírni, hogy milyen az és mit jelent nekünk.

- Most te vagy itt és én sohasem tapasztaltam meg hasonlót. Népem érzései között sokszor élem át a Kötődés rítusának hasonló hullámaikat, de úgy érzem, amit Ra'Ashe keres a sivatagon kívül az valahogy más ... több ennél.

- Olyan ... mint a háború maga - csikorogtak a homokszeme Isidor fogai között - egy lázas örülettel kezdődik, amitől úgy érzed, hogy tiéd a világ és nincs ellenség ami megállíthatna. Még élvezheted is az első pár csatát, mikor a veszteségek ellenére győzelmet győzelemre halmozol. De ahogy egyre távolabb kerülsz térben és időben attól, aki belekezdett egyre inkább elveszel benne. Egy idő után már nem tudod megmondani, hogy ki ellenség és ki barát, milyen szent fogadkozással vágta is bele ... kiért és miért is háborúzol. Az ellenség lassan ugyanolyan fáradt lesz és elgyötört mint te magad mikor találkoztok, de csak egyikőtök mehet tovább. A bölcsék úgy mondják, hogy a szeretetért nem kell versengeni ... s az ember mégis felteszi magának a kérdést, hogy akkor miért mégis valakinek vesztenie a végén.

Nu'Golie csendesen hallgatta, miközben a lovag nyögve melléhelyezkedett a terasz falának dőlve. Együtt bámulták a végtelen sivatag aranytengerét, a tökéletes háború csataterét, amin mit sem változtatott az a milliányi kioltott élet és kiontott vér. A szél egykedvűen fúj, a nap kegyetlenül ragyogott és árasztotta a forróságot ... ők mégis éveket pazaroltak el életükből, hogy egymást megöljék.

- Aztán, amikor már a barátok, testvérek és harcostársak tetemei olyan magasan állnak a lelünk mélyén, hogy eltakarják a napot is ... békére vágyunk ... hogy bármi áron, de legyen végre vége ennek az értelmetlen küzdelemnek. Kis szerencséjével és lovagi helytállással - Isidor szünetet tartott - néha sikerül egy vállalható békét kicsikarni az élettől. De sokan már a hazafelé tartó úton a következő háborúról álmodnak. Valahogy ilyen a szerelem ...

- De nem nekünk lovag, de nem nekünk ... - tette Isidor vállára a kezét Nu'Golie - s remélem mikor hazafelé indulsz majd a sivatagunkból, nem lesz benned harag irányomban azért, amiket tennem kellett.

- Az áldozatok számán mérhető le a győzelem. - bölintott Isidor helyeslően - Találkozunk még valaha, Nu'Golie?

- Ki tudja ... talán ha megint lesz háború, vagy akár egy lovagi tornán.

- Esetleg egy vitorlásversenyen ...

Még álltak egy ideig a teraszon mielőtt kezet fogtak volna és Isidor a megérkező szolgák kíséretében elment. Nu'Golie még szemlélte egy ideig a láthatárt és a paplovag válaszában medítált. Ajkai közös nyelven formálták az idegen szót: „szerelem”. Isidor de Sediarta ugyanarról a dűnéről letekintve figyelte Bar Angala mélybe merülését, amelyről először megpillantotta társaival. Csak akkor fordította meg öszvérét, amikor teljesen elhalt a morajlás a mélyben és nyugatnak indult, amerre a Shibara folyamát sejtette. Azt mondják a hazavezető út mindig sokkal rövidebb. Ő nem így érezte.

„Küldj fiaidból, akik nemhiába Élvezik kincsed: Hirdessék szavad”

Nem tudta volna megmondani, hogy mit várt, amikor majd visszatér a táborba. De abban egészen biztos volt, hogy nem azt, amit ott talált. A Shibara visszatért a medrébe, így az öszvér és ő nehezen kecmergett át a folyamon. Térdig merült az iszapos vízben és derékig állt benne, amikor a túlparton látottak megállásra készítették. A sereg teljes harckészültségben állt, arccal felé. Kipihenten és ugrásra készen nyújtottak a seregtetek mérföld hosszan.

Nem harsant üdvrivalgás a láttán, nem járult elé senki, amikor már biztosak lehettek benne, hogy ő az. Vele szemben pihent egységek álltak sorfalat, akiknek egyenruháját és arcát nem ismerte fel. Kérdőn várakozott hát válaszra, ami nem késlekedett soká. Az egységek között nyargaló futárok gyorsan eljuttatták a hírt a megfelelő helyekre: Isidor de Sedierta visszatért a békekövetségből ... egyedül.

A sorfal szétnyílt és egy díszes talárban megjelent a pyarroni Dreina papja, arcán kérdő, ugyanakkor fölényes tekintettel. Kegyesen magához intette a paplovagot a vízből, oldalán fényes páncélzatú Oroszlánszív rendi lovag, másikon Lar-Dor varázslóiskolájának szignumával terhes palástú, embermagas botot markoló suhanc lépkedett. Isidor mereven maga elé nézve, a Dreina pap tekintetét kutatva lépett ki a partra, piszkos ruházata és horpadt páncélja szöges ellentétben állt a rá várakozók öltözetével.

- Időben jöttél, lovag – zendült a simára borotvált arcú pap hangja – csatlakozhatsz a szent rohamhoz Új-Pyarron és az egyesült szabad népek seregében.

- Hol van a Légióm? – mennydörögte Isidor lerázva magáról a hosszúra nyúlt, magányos utazás fáradtságát.

- Valahol hátul – intett gyűrűs kezével hetykén maga mögé a pap – de ne aggódj. Gondom lesz rá, hogy időben kivegyék majd részüket a sorsdöntő csatából.

- Miféle csatáról beszélsz? Békét kötöttünk az amundokkal, legyőztük őket és nem akarják folytatni a háborút – fakadt ki Isidor.

- A dolgok ... megváltoztak ameddig oda voltál – rágta meg jól a szavakat a pyarroni – áldozatot mutattam be a zsákmányolt arany maradékából és istennőm, Dreina egyértelmű jelét adta, hogy folytassuk a hadjáratot, ameddig az utolsó Ősi Egyezményt tipró istentelen amund is életben van.

- Valóban istennőd szavai voltak ezek? – kiáltotta Krad paplovagja, hogy a körülöttük álló katonák közül is elegenden hallják – Vagy csak az újjáépített fővárosotok kényelmes palotájában hűsölő Hűség, Dreina evilági követe adott neked ilyen parancsot?

- Jól válogasd meg a szavaidat északi paplovag – sziszegte Dreina papja – Igaz, hogy az áldozat után rögvést felvettem a kapcsolatot az Örök Városban székelő vezetőkkel, akik ennek révén kaput nyitottak, nem csekély áldozat árán, ebbe a világvégi pokolba és újonnan toborzott katonák mellett mágikus segítséget is biztosítottak. Ellátmány is lesz hamarosan mindenki számára, amivel megünnepelhetjük majd a fényes diadalt.

- Diadalt? – üvöltött magából kikelve Isidor, vaskesztyűs kezével széles félkört írva le háta mögé – Ott ahonnan én jövök még legalább háromszor annyi amund várja, hogy a halálba induljatok, mint amennyit az egész fölösleges háború alatt megöltünk eddig! Nem lesz semmiféle diadal, hogyha megszegitek a velük kötött békét és hadsereggel keltek át a folyón.

- Úgy ... hát végül is ki tudja – tett úgy a pap, mintha valóban elgondolkozna a felvetésen – még az is lehet, hogy megtaláltátok az amund főszereg maradékát a Mélysvatagban. Sőt, talán még tárgyalatok is velük azonban ... bizonyíték híján kevés lesz a te szavad a civilizált világ isteni ítélőszéke előtt, hiszen hűség társaid látszólag elmaradtak mellőled az úton. Vagy az is lehet ... – tett néhány elgondolkodó lépést Isidor felé – ... hogy az amundok bűvereje alá kerültél, amire láttunk példát

eleget a hadjárat során. Krad megtévesztett paplovagja, összeesküdtél az amundokkal a saját fajtád ellenében!

- Ez hazugság! Ez maga az örület! Krad, a Tudás és a Pantheon főistene ... azonnal követelem ...

- Mit ér a tudás az Aranyúrnő hatalmával és gazdagságával szemben? Főisten ... pantheon ... ugyan Isidor, ezek csak szavak, amiket a fiatal papnövendékek és talán a plebs hisz el még. Gondold el mire van inkább szüksége a népnek: könyvtáraitok roskadásig teli több ezer év összegyűjtött tudásával üresen konganak, pedig ti ingyen adnátok mindenkinek amitek van ... az emberek mégis sorban állnak a bankoknál és Dreinának szentelt templomoknál, hogy a rövid távú nyereségükért cserébe többször annyit fizessenek be később, de addig úgy élhessenek, mint a királyok és szórhassák az aranyat. Lásd be, Isidor. Az a csodás világ, amit évezredek óta építünk kíválóan meglenne a magadfajta avittas lovagi erkölcsöket valló régiségektől ... de az Aranyúrnő áldása és szolgáltatásai nélkül egy napig sem.

Nem az bősztette fel Isidor de Sediértát ahogyan mondta, mégcsak nem is az amit mondott. Talán igazuk volt és tényleg az amundok bűvhatalma alá került, talán túlságosan közel jutott ahhoz a határhoz, ami a testi különbségen kívül elválasztotta a két fajt. Felrémlt előtte Nu'Golie lesajnáló tekintete, amivel a világát szidta és emlékezett arra a halvány fényre magában, amivel meg tudta, meg akarta védeni az emberi civilizáció érdemeit.

Azért ugrott neki Dreina papjának pusztá kézzel, azért döntötte le a földre, azért tépte és szaggatta díszes palástját miközben a folyó felé gurultak összeölelkezve, mert a viszontlátás pillanatában ez a gyertyalángnyi fény lobbant ki a lelkében. Tiszta erőből nyomta a pap fejét a víz alá, csak azért engedte föl pár korty levegőért, hogy az arcába üvöltsön néha valamit ... valamit Krad tanításaiból ... valamit ami nem is hasonlított semmilyen emberi hanghoz ... valami igazán őszintét.

Végül mégis elengedte, Dreina papja fuldokolva emelkedett térdre, miközben Isidor fölé magasodott az alacsony vízben. A pap levegőért kapkodott, csak hogy visszanyerve hangját átkokat olvashasson a páncélos fejére, fenyegethesse és káromolhassa istenét. Isidor egy ideig hallgatta, majd kardot húzott és talpra rángatta a papot. Párbajra hívta, de az csak nevetett rajta, embereit utasította, hogy fogják le az örült árulót és vessék egy mély gödörbe a napra. A fény ezer színben szikrázott a Shibara folyamán, amikor az első harcosok beleugrottak, hogy a parancsot teljesítsék.

Azonban a parton is mozgolódás támadt, nem mindenkit hagyott hidegen a nemrég lezajlott eszmecsere. A pyarroni katonák sorfala között egyre több, hozzájuk képest toprongyos, veterán bukkant fel, akik kiáltozással, vagy kivont karddal a Légió tábornokát bízatták és éltették. Hamarosan a Kalandozók közül is többen feltűntek, Kabal Komattre, Ifar crin Inmettiel, Grimhold Drán és Utsutsu is szembe helyezkedett a parancsokat ordibáló Oroszlánszv Lovaggal és pribékjeivel.

Isidor mégsem őket nézte, nem is a folyóban gázoló, emberei jelenlététől megbátorodott papot, aki csupasz pengével közeledett hozzá, folyamatosan szitkozódva. Nem, pillantását a Shibara különösen fodrozódó folyamára vetette és hagyta, hogy a többiek maguk érezzék meg az erővonalak különös átrendeződését, a levegő szokatlan megsűrűsödését és a mélyből közeledő, ütemes, egyre erősödő morajlást.

Megrendült a föld, pedig Bar Angala tőlük jóval messzebb emelkedett fel a sivatag mélyéről. Sokakat pusztán a döbbenet sodort le a lábáról, másokat talán mégis a szokatlan érzés, hogy kihúzzák alóluk a talajt. Csak a lar-dori varázsló állt szálfegyenesen és meredten nézte a jelenést, ami a távolból közeledve vakondtúrásnyi földből hamarosan precízen megformált hegyként magasodott föléjük a túlpartról.

Isidor nem nézett hátra, nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy tudja, milyen látványban van részük az embereknek. Az arcuk elváltozása és tekintetük mindent elárult arról, amit soha nem felejtnek majd el míg életük kitelik és a szerencsésebbek még unokáiknak is elmesélik majd. Hallotta a

recsegve-ropogva kinyíló piramis csúcscsúzt, ami levedlette magáról a frissen kiásott földet. Hallotta a túlvilági énekhangot, melyet korábban is, mikor Bar Angalába megérkeztek.

Ez alkalommal azonban a női hang nem a sivatagnak dalolt, nem a végtelen homok mezők békéjéről és nyugalmaról szólt. A szavakat ugyan nem értette senki, de üzenetét és figyelmeztetését, mindenki személyesen tapasztalta meg lelke legmélyéig: tökéletes és örök háború, harc, szenvedés és halál szertartásos tánca, ez alkalommal nem ejtenek foglyokat egyik oldalon sem és a sivatag határa sem fog megálljt parancsolni az amundok visszatért négy istenségének egyesített seregeinek.

Bar Angala dalolt, félelmet és tiszteletet ébresztett a legbátrabb és legkonokabb szívekben is. Isidor de Sedierta nem fordult meg, de szinte érezte a tarkóján az erődváros valamelyik rejtett teraszán smaragd palástjába álló Nu'Golie fölényes tekintetét, amint azt suttogja neki „hát nem megmondtam, igazam volt”. Nem kért ebből a tekintetből, nem kárt többet ebből a háborúból sem és ahogy végignézett a parton a mozgó piramis puszta látványától és hangjától elképedt emberek tömegén úgy érezte, hogy nincs egyedül gondolataival.

A piramis csúcscsúsz becsukódott és az erődváros méltóságteljesen megfordult lassan a tengelye körül, majd hosszú ereszkedésbe kezdett, hogy visszatérjen ahonnan jött, a Mélysvivatag titokzatos aranytengerébe. Miközben mindenki még mindig a nem mindennapi élmény hatása alatt volt, a lardori varázsló botladozva lesétált a magaslatról, a vízbe gázolt és az elképedt Dreina pap nyakából letépte annak szent szimbólumát, mi összekötötte istennője hatalmával.

- Eleget láttunk. A Fehér Páholy által rám ruházott hatalomnál fogva megfosztalak mindenfajta katonai rangodtól és megbízatásodtól, mert egy olyan háborúba vezetted volna bele Pyarront és a civilizált világot, amelyre az nem volt felkészülve. A látottak alapján még mindig nem tudunk eleget az amundokról ahhoz, hogy érdemben felvehessük velük a harcot. Nagyravágyásod és vakságod okán megfosztalak szakrális címeidtől is, mely ellen a Papi széknél és a Smaragd Társaságnál fellebbezhetsz – hosszú botja végén a fába foglalt pegazust formázó dísz felragyogott, ahogy további mondandójának hangját felerősítette a mágia – A háború ezennel véget ért, további rendelkezésik mindenféle katonai cselekményt beszüntetünk és az Isidor de Sedierta, Krad paplovagja által kialakított béke feltételeit betartjuk ... bármik is legyenek azok.

Isidor de Sedierta fáradtan, elcsigázottan, de hálásan nézett a fiatal varázslóra, aki viszont elismerően és tisztelettel pillantott vissza rá. Derékban meghajolt a korban nála látszólag alig valamivel idősebb lovag előtt, majd megfordult és elindult a partra, hogy előkészítse a seregtestek kivonását és gondoskodjon róla, hogy mindenki megkapja az új parancsokat időben. Isidor segítő kezét nyújtott a földrengésben elesett Dreina papnak, az azonban ellökte magától és tántorgó, bizonytalan mozdulatokkal indult el a part felé.

Később megtalálta az elhagyatott parancsnoki sátrat, ahonnan már mindent elvitettek korábban a pyarroniak. Az egyik megmaradt tábori székbe roskadt és onnan kémlelte ahogy a dűnék sora mögötti elegyengetett síkon egy felrajzolt pentagrammában sorra eltűnnek az szövetséges erők katonái. Sokan azonban, az eredeti Légióból megmaradtak, előbb a tábornokuk elé járultak, hogy személyesen váltsanak vele néhány szót. Nem is bízott mindenki a varázslók módszereiben és maguk erejével szándékoztak elhagyni a sivatagot.

Éjközép is elmúlt már, mire mindenki tiszteletét tette Isidor de Sedierta sátrában. Volt több nehéz beszélgetése is a Latrok és az új-godoni Szent Légió parancsnokaival. A krániakkal könnyebb dolga volt, állítólag órákkal az érkezése előtt váratlanul felszedelőzködtek és továbbálltak. Isidornak ugyan volt egy baljós gondolata, hogy miért tettek így, de embereit meghagyta abban a tudatban, hogy a hirtelen megjelent pyarroniak hatására cselekedtek így.

- Krad a tudás! – lépett váratlanul a sátrába Kabal Komattre, a tűzvarázsló, aki távollétében a Kalandozók Seregének vezényletével volt megbízva.

- Sogron a tud ... hé! – eszmélt föl merengéséből Isidor, amikor rájött, hogy a másik a bolondját járatta vele – jó viszontlátni téged és a többi csirkefogót.

- Azok után, ami ma történt egy ilyen ünnepélyes és történelmi pillanatban még én is elismerhetem istened nagyszerűségét. Persze a hitemből, azért nem térek ki.

- Azt nem is várom – rángatott fel a homokból egy hasonló széket és hellyel kínálta az ordanit.

- Gondolom sok furcsaságot láttatok a folyón túl – merengett el Kabal és elfogadta a széket – de túl jól ismerlek már ahhoz és túl régóta vívjuk ezt a háborút, hogy faggassalak róla.

- Azt igencsak jól teszed – hagyta rá és Isidor és együtt gyönyörködtek a dúnék fölött felkelő kék hold fényében – Emlékszel még amikor ez a látvány félelmet keltett bennünk és óvatosságra intett?

- Ó, Ynev bizonyos részein és sötétebb sikátorokban az amundok nélkül is minden okunk megvan olykor tartani az éjközép utáni azúr holdkeltétől. De igaz, sokak számára visszaadtuk a mai győzelemmel azt, hogy baljós jel helyett annak lássák, ami: gyönyörű égi jelenésnek.

Hallgattak, valahonnan az új ellátmányból még annak kivonása előtt Kabal Komattre szerzett egy jófajta predoci butéliát, amin hajnalig osztozkodtak a lovaggal. Igyekeztek nem a háborúról beszélni, inkább az azelőtti életükről és arról, amiket azután terveznek tenni majd. A tűzvarázslót várta vissza az ordani rend, s a veteránok között is akadt, hozzá hasonlóan hűséggel tartozott a Tűzkobrának. Isidor de Sedierta honvággyal teljesen ecsetelte Erigow szökőkutas tereit és élettől nyüzsgő utcáit.

Másnap reggel mindannyian felszerszámozták megmaradt hátasait, Grimhold Drán bekötött szemű rackláján ugyan senki sem mert már nevetni, de ezért ő maga gúnyolódott magán a legtöbbit, ami sokakat mosolyra késztetett. Isidor is előkészítette öszvérét a hosszú, Erionig tartó útra és azt latolgatta körbenézve a megmaradt seregen, hogy mennyien érnek majd vele vissza a Városok Városába.

Kabal Komattre nem készülődött, sokkal inkább az éjszakai tűz parazsát rakta meg a száradt teve- és lótrágyával. A fellobanó tűzbe kiáltva pedig egy ragyogó kapu alakja jelent meg, embermagasra csalogatva fel a lángokat. Egy utolsót bölintott a tábornoka felé, amit az biccentéssel viszonzott, majd átlépett a kapun több hozzá hasonlóan vörös köpenyt viselő Kalandozó társaságban. Az utolsó, aki átlépett a kapun még nagyon fiatal volt, Isidor tudta, hogy a hadjárat elején még a Négy Kobórló kompániájához tartozott és Rafinnak nevezték. Lenőtt, szőke tincsei alól ragyogó kék szemek jelezték Isidornak a Kalandozók újabb nemzedékének lelkesedését.

Végül hátat fordított a tábor maradékának, a folyónak, a tűzkapunak és az amundok Mélysivatagának is. Előttük, valahol az aranytenger mélyén a szétvert dzsad államalakulatok terültek el, ahol valószínűleg ősi ellenségeskedések újultak ki, rablóbandák fosztogattak, erkölcstelen szerencsevadászok próbálgatják erejüket és úgy általában mindenki a legyőzött Manifesztáció palástjából kihulott javak fölötti hatalomért vívta élet-halál harcát. Erre a gondolatra Isidor de Sedierta, a Kalandozók Seregének volt tábornoka elmosolyodott: még hogy a hazavezető út mindig rövidebb ...

„Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!”

2015.